Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُـو جُـو

ناول

لیکوال:
نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي .

د کتاب پيژندنه

دکتاب نوم:	جُـوجُـو (نــاول)
ليکوال:	نصير احمد احمدي
د ليکوال برېښناليک	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
انلاين چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

څوارلس کلن هلک تندي واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه درۍ وه، سترګې یې رڼې کړې، کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنۍ لګېدله.
هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، ترلې بسترې ته یې وکتل، سترګې یې رډې راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کېده، ژبون یې وهل شوی و.
پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سبکه یې ختلې وه.
تر څنګ یې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوګرځېده!
ـادې!!!

* * *

په دهلېز کې ډېر نارینه غږ واورېدل شو:
ـیاالله، ملا صیب راغی.
ښځو منډه واخیسته، یوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکري پیڅکه د بدنۍ په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.
دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېرې لونګۍ یې ترلې وې.
یوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
ـنبض یې ښه دی.
لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـملک صیب! ماته خو د وېرې علامه ښکاري، شونډه یې وتلې ده.
ملک پراته هلک ته کتل....
سړي وویل:
ـله څه وخته راهیسې همداسې بېحاله دی؟
ملک ټوخې واخیست، کځوړنې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت یې وویل:
ـبس! نیمه شپه یې چېغه کړه! ورغلو، په مټ کې یې تر چوترې ځان را رسولی و.
سړي د سدرۍ (واسکټ) له جېبه قلم را وایست، کوچنی چوکاټونه یې ولیکل، کاغذ یې ملک ته ونیو!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد پېریانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاویذ په اوو سرو ټوټو کې ونغاړئ، هلک ته یې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاویذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ور واخیست، ملا ته یې د شلو افغانیو لوټ ونیو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رڼې کړې، د جارو غږ یو دم ودرېد، یوې پېغلې منډه واخیسته، له چوترې چیغه راغله:
ـملک لالا، تواب په سد راغی!
کوټه له ورو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارینه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره یوې بلې خوا ته کتل...
ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټتر پورې یې ټینګ ونیو، په خوند یې وویل:
ـتوابه زویه! زه یم، ملک لالا دې.
ویې ټوخل، یوې ښځې په بیړه توفدانۍ ورته ونیوله.
هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.
ملک په زوته وویل:
ـبلا! وه بلا!
یوه ډنګره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری یې پر مخ ور کش کړ، غلې ودرېده:
ـڅه وایې ملک لالا؟
ـزوی ته دې شېدې راوړه.
ښځه په بیړه له کوټې ووته.
ملک، تواب تر غومبري کش کړ، یو دم یې وخندل:
ـاه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته یو.
هلک هماغسې سترګې رغړولې.
ښځینه وارخطا غږ واورېدل شو:
ـهه! دا دی!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک له شیدو ډک ګیلاس ورواخیست، د تواب خولې ته یې وروړ، هلک مخ واړاوه.
ملک وویل:
_وڅښه !
تواب ور ونه کتل.
ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
_باتوره زویه ! یوازې به یې پرېږدو.
درې نارینه ولاړ شول
ملک ناره کړه:
_بلا ، وه بلا !
ښځې په رېږدېدلي غږ وویل:
_څه وایې ملک لالا !
_په کړاسې (هلک) پام کوه !
د ښځې د ټکري پیڅکې لړزېدلې.
ټول له کوټې ووتل، ښځې په بیړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونیو ، په چیغو چیغو یې وژړل...
تواب وویل:
_ادې، اوس ښه یم.
ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:
_زما خو دې لړمون خوړین که.
وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېوالا یې یو چوکاټ شوی عکس را ښکل کړ، په عکس کې یوه نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې وموښه، له ځان سره یې وویل:
یا غوث الاعظمه ! را رسېږه.
بیا یې ګیلاس ورواخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې وڅښلې، ورو یې وویل:
_ادې ! اجبه بلا مې ولیده.
ښځې په حیرانۍ ورته کتل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:

ـیوه لوښت، ژوندی شی پر بسترې ناست و، د پلاستیک غوندې روڼ برېښېده، لاسونو او پښو یې درې، درې ګوتې درلودې، یوه سترګه یې وه، هغه هم په تندي کې.

ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو یې وویل:

ـاه! زویه! ځینې خوبونه درانه وي.

د تواب تندی تریو شو:

ـپه کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې ولید، د انګورو د پاڼو غوندې غوږونه یې وو.

ښځه ورو ولاړه شوه، عکس یې په احتیاط را وځړاوه، ویې ویل:

ـځم چې غوړ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان د دېوال ته غلي کېناستل، یوه وویل:

ـدا د توپ بازۍ له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورولوېد:

ـتا توپ تر دېوال واړاوه، ته به یې را اخلې.

ـنه.

ټول غلي شول.

یوه وویل:

ـتواب ته څه نه وایي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.

تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراوه، یو هلک په بیړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې یې سره ور وستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه یې د پخځې سر ته ورسېدل، پښې ته یې زور ورکړ، له پورته مرې لوتې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.

غلي کېناست، مخامخ یې وکتل، د منو ګڼې ونې ولاړې وې.

مخکې لاړ، اوږه یې د یوې ونې څانګې ته سیخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نیمخامه منې ولوېدې.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېووت، سپينه جنت کوکۍ) پتنګ) والوته، د رشقې شنې پاڼې يې سترګو ته ودرېدې، سر يې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.
په بېړه يې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.
کېڼ لاس ته تاو شو ، کوهي ته يې وکتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين ته نږدې پروت و.
ځير شو ، کوهي ته د کوزېدو زينه ماته وه.
تواب يوه شېبه ودرېد ، بېرته يې د دېوال خوا ته مخه کړه، درب شو ، توپ يې پښو ته ولوېد.
تواب چيغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، توپ يې کړل، لاسونه يې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شا په تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله، ځان يې څنګ ته کړ، لوټه باد باد شوه.
باغوان ناره کړه !
ـ څوک يې؟
تواب د باغ د دروازې خوا ته منډه ور واخيسته، له مچلوغزې وار شوې ډبره يې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.
کور ته راغی، مور يې مخې ته ورغله، خو يو دم ځای پر ځای ودرېد ، په چوتره کې ملک ناست و.
تواب کوټې ته لاړ، زړه يې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.
د هلک تبه شوه، پلار يې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خويندو سره پرېووت.
سهار يې سترګې ورغړولې، سترګې يې رڼې راوختې، په غاب کې مالټې پرتې وې.
کړپ شو ، هلک پر خپل سر کمپله ورکش کړه، د کمپلې تر چولې يې ور وکتل، له سپينو خيرنو پايڅو تورې ډنګرې پښې راوتلې وې. ژر يې مخ لوڅ کړ، مور يې په کاچوغه کې دوا اچوله
تواب په بېړه وويل:
ـ مالټې.
غولې ته يې وکتل، هېڅ هم نه و.
ښځې وويل:
ـ تر تا مې ځار کې، مالټو ته دې زړه شوی؟
د تواب سترګې رڼې راختلې وې.
ښځې د هغه پر تندي لاس کېښود ، ورو يې وويل:
ـ په دې څوړموني (پسرلي) کې مالټې له کومه شوې.
تواب غولې ته کتل. بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې یې نیکه د چیلم نلکۍ خولې ته نیولې وه، بوډا یو دم وخندل، له خولې یې سپین لوګی راووت، هلک یې تر لاس کش کړ، پر څنګ یې کېناوه، په خوند یې وویل:

_اوس لکه چې ښه یې؟

تواب خپل نیکه ته وکتل، لا یې پر شونډو له پرتو سپینو برېتو څخه خړ لوګی راووت.

تواب ورو وویل:

_څم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک یو دم چیغه کړه:

_بلا، وه بلا!

ښځه په بیړه راغله.

بوډا ټوخي واخیست، په زحمت یې وویل:

_بکس راوړه.

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخندل:

_بکس دې د عطاګي زوی راووړ، ویل یې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وویل:

_له چا سره خو به دې نه وي خوړلي؟

هلک د (نه) په بڼه سر وښوراوه.

ښځې وویل:

_هه!

تواب ور وکتل، مور یې بکس ورته نیولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخندل:

_چېرته؟

_څم، کورنۍ وظیفه مې نه ده لیکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه یې را واړوله، سترګې یې رډې راوختې، ورکړل شویو پوښتنو ته سم ځوابونه لیکل شوي ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله کتابچه یې وکته. سوالونه حل وو.
ځان یې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وخوځېد، تواب په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم ولیکل:
ـ له ما مه وېرېږه.
تواب د پوال ته ور وښویېد.
قلم ولیکل:
ـ مرسته غواړم!
هلک په ماته ګوډه ژبه وویل:
ـ ته، ته، څوک یې؟
ولیکل شول:
ـ د یوه لیرې ستوري اوسېدونکی.
هلک لړزې اخیستی و.
قلم ولیکل:
ـ زړه دې غټ ونیسه.
پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوړبوکۍ غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، یوه لوېشت ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وویل:
ـ ماته جُوجُو ویلی شې.
تواب خپل ځنګنونه پر ټټر پورې ټینګ نیولي وو.
د جُوجُو د مردکۍ غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند یې وویل:
ـ هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
ـ کوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وویل:
ـ دا زموږ خندا ده.
غلی شو، په خوله کې یې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ایستې، خوله یې دواړو خواوو ته تر غوږو پرې شوه. په جدي انداز یې وپوښتل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه ښکارم؟
هلک په وېره ورته کتل:
جُوجُو وويل:
ـ سمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هيله لرم چې تر تا زړور انسان پيدا کړم.
يو دم ورک شو.
تواب په بيړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نيکه يې په تېره بياتي د پزې وېښته اخيستل.
کلا ته يې وکتل، پلار يې د تراکتور په ماشين کې ګوتې وهلې.
بېرته کوټې ته لاړ.
غلی کېناست.
غږ يې واورېد:
ـ تراکتور نه شي جوړولای.
تواب سترګې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
په رېږدېدلي غږ يې وويل:
ـ تا خراب کړی دی؟
سپينه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سيم پر غولي کېښود.
هلک په وېره وويل:
ـ ته ولې داسې کوې؟
جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاټين نری شيشه لاندې را تويه شوه.
تواب چيغه کړه!
ـ له دې ځايه ورک شه.
جُوجُو وخندل:
کوټ کوټ کوټ...
هلک پيالې ته لاس کړ، پياله سيخه پر جوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نيمه شو، يوه برخه يې تر پيالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. بېرته يې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا يې زور ونيو:
کوټ، کوټ، کوټ....
تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتاوان مې نه خوښېږي، خو په یوه شرط، مرسته را سره وکړه !
ماتې کوکۍ (د ښیښې ټوټې) ټولې شوې، څراغ ودرېد ، جوړه شیشه ور ولوېده.
تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نرۍ سیم. له سرایه د تراکتور د چالانېدو غږ راغی.
بېرته سپینه رڼا پر ځان را وګرځېده، جُوجُو وویل:
ـستاسو په حساب پوره دوې میاشتې دلته وم، ته مې څارلې، تر نورو زړور راته وابښېدلې.
تواب په رېږدېدلي غږ وویل:
ـڅه مرسته؟
جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپیوټر د سکرین غوندې لویه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو غوندې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نیم ګز، یا تر دې یو څه ډېر.
جُوجُو وویل:
ـدا زموږ د مکتب مدیر دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې یې مه وویني، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشین کې دې اچوي.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ...
تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په یوه ماشین کې ږدي، د غږ ماشین ورته وایي، اواز یې لوی عذاب دی، بنیادم یې د اورېدو تاب نه لري.
جُوجُو یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
ـاصلي خبره پاتې شوه، زه باید پنځم صنف ته لاړ شم، د کامیابۍ یو شرط دا دی چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقیق کوم. ملګري مې په کایناتو کې سره تیت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړی ایران ته لاړم، د مکتب یوه زده کونکي ته مې ځان ور وښود، زړه یې ودرېد. بیا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته را سره ونه کړې، نو مجبور یم چې بل ځای پسې وګورم.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرین ورک شو.
ویې ویل:
ـ(نه) مه راته وایه.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چایو پیالې نه لیرې کېدې، خو موږ دا سې نه یو، زحمت باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راورسېدم.

تواب په حیرانی ورته کتل.

جُوجُو وویل:

ـستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.

یودم یې وخندل:

ـ پوښتنه دې ونه کړه چې څنګه؟

تواب غلی و...

ـخیر، زه به درته ووایم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنی لمر لرو، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راګرځي.

تواب ورو وویل:

ـنو ته څو کلن یې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

ـنو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو، هر یو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.

ـاو بیا؟

ـچې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.

ـنو زه څه مرسته درسره کولای شم؟

ـبس، ډېر دې نه پاڅ ابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس باید لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره، په خپله کوټه کې به یوازې یې.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تو اب ماخستن خپلې کوټې ته لاړ، مور يې پسې ورغله، خو ده ويل چې نه وېرېږم. په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.

جُوجُو وار له واره پر د بوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غوندې سکرين ته يې ګوته ونيوله، ويې ويل:

ــ زموږ خط نه شي لېدلی، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقيق يوه برخه درته ولولم.

ستاسو د څنګ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمی راغی، ديارلس، څوارلس کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسې غوښته، خو د کور خاوند يوه روپۍ کړ، ويل يې چې نا محرمه يې، په منډه يې له کوره و ايست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کليوالو ته يې وويل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره يې ووهه چې له اخه، ټوخه ولوېد،

ويل يې چې زموږ خويندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سرای کې دوو پياوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له څرخ سره به سپينې غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې تواب ته وکتل، ويې ويل:

ــ پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟

هلک په حيرانۍ ورته وکتل:

ــ ډمان

ــ له ټول کلي سره خپلوي لري؟

ــ نه

ــ محرم دي؟

ــ نه، خو په سيالانو کې يې نه ګڼو.

جُوجُو وخندل:

ــ کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خندا اور واخلم.

يو دم غلی شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:

ــ ستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم محرم نه دی، خو دوو پياوړو ځوانانو ته نځېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی يې، د تحقيق له پاره تر دې حيرانوونکي خلک نه شي موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي.

يو دم غلی شو، ويې ويل:

ــ ګڼ کور مو دی، ټول مې وګڼل، نو لس تنه ياست، څه سره کېږئ؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:

ـهغه چې ژېړه لونګۍ تړي، ډېر سپین برېتونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نیکه مې دی. چاچې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنګر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لوڼې او درې زامن.

ـاو تاسو؟

ـزه او پنځه خویندي.

ـښه نو، اوس باید خپلې سفینې ته لاړ شم.

تواب په حیرانۍ وویل:

ـسفینه؟

ـستاسو په چوتره کې مې یوه ګرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکرۍ، کورت يې لمر ته پکې ایښې وو، سفینه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

ـنو چېرته ده؟

په غونډیو کې مې یو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره یم.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چايو له پاره په چوتره کې د سترخوان هوار شو ، نيکه بر سر ، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې يې دوه زامن ځړېدلي سرونه غلي کېناستل، بيا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.

چو په چوپتيا وه، کله کله به نيکه وټوخل، پيشو به ميو کړل، له غوجلې به د غوا رمباړه راووته.

پتنوس ورېږدېد ، يوې پېغلې پيالې پر غولي کېښودې، بلې توره چايجوشه راوړه.

د تواب پلار چايجوشې ته لاس ور وغځاوه، پياله يې ورته ونيوله، نيکه يودم چيغه کړه !

_بلا ، وه بلا !

د تواب مور په بيړه راغله، ودرېده، ټکری يې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله يې وويل:

_څه وايې، ملک لالا؟

_سترګې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی.

ښځې د خپل خاوند په لاس کې نيولې پيالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ يې وويل:

_خو ما نجلۍ ته د شيدو له چايو ډکه چايجوشه ورکړه.

د بوډا تندی تریو شو:

_نو زه دوروا غ وايم !

ښځې منډه واخيسته، شيبه وروسته نيکه د شيدو له چايو ډکه پياله خولې ته نيولې وه.

د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ يې ور وکتل، هېڅ هم نه و.

تواب ورو وويل:

_ته وې؟

ناستو کسانو په حيرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو ، په بيړه ودرېد.

نيکه وويل:

_پياله دې ډکه ده.

_زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.

کوټې ته يې منډه کړه، بکس يې را واخيست او له کلا ووت.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خيشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پايڅې يې لندې وې، دی په لنده شوتله کې روان و.

شاته تړلی بکس يې درووند شو ، جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ځای بد نه دی.
د هلک تندي ګونځې پیدا کړې:
ـتا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.
جُوجُو وویل:
ـیوه پوښتنه؟
ـوایه.
ـنجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارینه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ور وړل شوه، ولې؟
تواب وویل:
ـنیکه مې وایي چې هغوی نجونې دي، بلا یې نه وهي.
جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ... هغوی ګېډې نه لري !
یو دم مړې دوړې راغلې، تواب وټوخل، دنوې لانډکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.
جُوجُو وویل:
ـسړکونه مو ډېر خراب دي.
د تواب تندی تریو شو:
ـحکومت بلا وهلی.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...
هلک په خبره کې ورولوېد:
ـموږ هم دوه موټره لرو، په دوه سپېته ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.
جُوجُو وپوښتل:
ـنو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـګوره، ما دوې مياشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، يا شپږم کور موټر لري، موټر سايکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو يې د رونه رسېده، جوړ سړکونه يې خراب کړل.

تېره اونۍ دوو دهقانانو ته وروګرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالۍ يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لګېد، کاريز وچ دی، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. يو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کاريز به مو په اشر پاکاوه، بد يې اموخته کړو، تر څو به د نورو خيرات ته ناست يو.

د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده.

جُوجُو په غوسه وويل:

ـدا چا وويشته؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله، د چنار له څنګ ونو يو ځوان راووت، ښکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل.

د پيازو په شنو ډکو کې سپينه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونيوله، د پختکې پر مات وزر يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وښه ودرېده، پختکه والوته.

جُوجُو پسې غږ کړ:

ـسمه ده، خو له انسانانو ليرې ګرځه!

جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وويل:

ـپختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.

تواب وويل:

ـته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟

ـزما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.

تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.

تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.

جُوجُو په بيړه وويل:

ـپام

بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنګ ولاړ و.

د هلک ګوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:
ـ کربوړی ډېر خواشینی دی، وایي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل ېلچې راپسې اخیستې وې، نسل یې را ورک کړ.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو کربوړي خطرناکه دي.
جُوجُو وویل:
ـ داسې انسان راوښیه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟
د هلک سر وځړېد.
جُوجُو وخندل:
ـ زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وایي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.
تواب وویل:
ـ داسې هم نه ده، ګل ماما ته وګوره، که غوایان نه وای ورباندې ګران، شنه رشقه به یې نه ورته رېبله.
جُوجُو وخندل:
ـ خو د غوایانو نظر هم مهم دی.
تواب له شنو غنمو تېر شو، ګل ماما ته یې له لیرې سلام ور واچاوه، غوایي ته ودرېد.
جُوجُو وویل:
ـ پر ښتن دې ګران یې، تازه رشقه درته رېبي.
برګ غوایي رمباړه کړه.
جُوجُو وویل:
ـ غوایی ګیله کوي، وایي، ته خو انسان نه یې، نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟
هلک په بیړه وویل:
ـ ولې؟
تور غوایي رمباړه کړه.
جُوجُو وویل:
ـ ستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوایی وایي، پلار یې ټول عمر د ګل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته یې سیخ کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

برګ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـ سخت ناروغه دی، خو بايد څمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه ښود، ښښتن يې خيرات منلی.
تواب روان شو.
جُوجُو وويل:
ـ پوه شوې؟ ګل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.
تواب وويل:
ـ مچانو ته هم بايد څه ونه وايو.
ـ اه ګرانه! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.
د مکتب تر دېواله، يو خوار سپی راتاو شو، کوړنچ يې وهل، تېزه يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.
جُوجُو وخندل:
ـ سپی وغږوم؟
تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوږه يې سپکه شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ماسپښين دوې بجې وې، تواب لويه چايجوشه تر لاستي نيولې وه، د پولې پر سر پر يوه خوا کوږ تلو. چايجوشه يو دم سپکه شوه.

تواب وويل:

_ښه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_چاى دى؟

_هو.

_نو چېرته يې وړې؟

_زړه کلا مو تنګه ده، نيکه مې وايي چې ډېر يو، ګذاره مو نه پکې کېږي، نوې ابادي يې شروع کړې ده.

هلک د باغ تر دېواله را تاو شو، يو چا غږ کړل:

_تشه چايجوشه دې راوړه؟

تواب يو دم کوږ شو، پر خړ پوټي تور چاى پرېووت، پورته يې وکتل، يوه ګردي سرې د کلا د دېوال پخځه تراشله.

هماغه سړي وخندل:

_د ملک لالا لمسى ځوان شوى دى، له ډکې چايجوشې سره نيغ روان و.

تواب کلا ته ورننوت، دوو کاريګرو په خټه کې غوايي ګرځول.

هلک توره چايجوشه پر غولي کېښوده. نيکه يې د لرګي پر زينه ولاړ و، لکړه يې په پخځه کې تر پرې شوې سورې ايستلې وه.

جُوجُو وويل:

_ملک لالا دې ولې لکړې ته سترګه پټه کړې ده، لکړه خو ټوپک نه دى؟

تواب د دېوال سيورې ته د خرې پر کته کېناست.

جُوجُو وويل:

_په دېوالونو کې يې دا سورې ولې پرېښې دي؟

_د دښمن له پاره.

_له چا سره بدي لرى؟

تواب خپله ککرۍ وګروله:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه
ملک وخندل:
_ها زویه، چای دې راوړ؟
تواب ور وکتل، نیکه یې په احتیاط له زینې ښکته کېده.
تواب ورغی، ورو یې وویل:
_ملک لالا، موږ بدي داریو؟
ملک په حیرانۍ ور وکتل:
_نه!
نو په دېوال کې دا سوري د څه له پاره دي؟
بوډا وخندل، د هلک پر سر یې لاس کېښود، ورو یې وویل:
_د تربرونو له پاره.
روان شو، کاریګرو ته ور وګرځېد.
جُوجُو وویل:
_دا ټکی مې نوی واورېد، تربرونه، ځناورو ته وایاست؟
_نه، د تره زامنو ته.
_نو هغوی ولې وژنئ؟
تواب خپل نیکه ته منډه ور واخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله یې وویل:
_د تره زامن مې راباندې ګران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.
لومړی ملک وخندل، بیا ناستو کاریګرو خندا ورسره بدرګه کړه.
یوه کاریګر وویل:
_هلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
تر دېوال له عمره پوخ، ډنګر سړی راتاو شو، ږېره یې لنډه وه، غټې کځوړنې سترګې یې درلودې،
تر سپینې زړې خولۍ یې لانده وېښته راوتلي ول.
ملک په خندا وویل:
_اه، سرمالمه، راځه.
د تواب غوږ وتخنېد.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.
تواب وویل:
ـ زموږ سر معلم دی.
معلمانو ته يې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې وویل:
ـ پوښتنه وکه!
ـ څه؟
ـ راته ووايه چې د معلمانو ځواب څه و؟
ـ ښه، ووایه!
ـ معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ یې کمې ګڼلې، ویل یې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته څیرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـ قناعت يې وکړ؟
په اوږه یې چونډۍ ور ولګول شوه:
ـ وار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل یې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومني، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خندا راغله:
ـ یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چتيي راته ښکاره شو.
تواب ور وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راګرځېدل.
ملک په خندا وویل:
سرمالم نوې وکړه.
په کاریګرو کې یوه ور غږ کړل:
ـ څه وايي؟
ـ وايي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د ایښودلو له پاره الماري ته هم ځای پرېږده.
پخڅه تراش له پاسه ور غږ کړل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکه، زوړ شو، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.
ټولو وخندل.
جُوجُو وویل:
ـدا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې یوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږ وتخنید، ځنګ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترګې یې رڼې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.
تواب په خوبولي غږ وویل:
ـنیمه شپه ده.
جو جو بسترې ته ور ټوپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوټه سپینې رڼا ونیوله، ویې ویل:
ـنن مې یو څه ولیکل، درته وبه یې لولم.
تواب کېناست.
جُوجُو وویل:
ـمازیګر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، یوه مرغۍ مې ولیده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټټر سرې، مړې بڼکې به یې وپړسېدې، خوندور غږ به یې له ژیړې مښوکې راووت.
ډز شو، مرغۍ والوته.
د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له یوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ رنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سوری، سوری شوه.
هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.
له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کور ننه ایست.
. له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وېرېدلو چرګو ته ورغلم، یوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاده مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرګوړي شنو غنمو

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو وارونه وربانديې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک يې را اخيستی و. ټک، ټک، ټک.

چرګوړو ته مې وکتل، سرونه يې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل،ورو يې وويل:

_وړه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.

تواب وچې سترګې ورته نيولې وې...

جُوجُو وويل:

_له هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې بربښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو ګوتو کې يې رنې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.

بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچيه... غالۍ دې وکړې.

سيوري ته ناستو لويانو هېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو ښه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشنګوری يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنيادمانو به څه زده کړي.

يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.

جُوجُو غلی شو.

يودم د کلا دروازه وټکېده.

جُوجُو په بيړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:

_څوک يې؟

د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:

_زه يم، لال مامد.

له يوې کوټې بل ځراغ راووت.

تواب دروازه خلاصه کړه، د ځراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.

سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله يې وويل:

_باتوره، د خدای روی ومنه، د زېګو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.

د تواب پلار خپل کېڼ لاس د ځراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې نيمه شپه به تر ښاره څنګه ځو ، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.
باتور د موټر په کيلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو ، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده ، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد ، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې، يو وخت يې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرګينې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مينځ ته راغی، تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب يې واورېد:
ـ په لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت، د کلي له مينځه چيغې راتلې، په تنګو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

نيکه په غوسه و ، سپکې سپورې يې ويلې. تواب تر کړکۍ ور وکتل، د سهار خړه وه، نيکه په ډېران کې ګرځېده. هلک د باندې ور ووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې، وارخطا ښکارېدلې.
بوډا په ګوتو کې نيولی کاغذ پورته ونيو ، په خشکه يې وويل:
ـ زما کوټه چا جارو کړه؟
د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.
نيکه چيغه کړه !
ـ بلا ، وه بلا !
ډنګره ښځه مخکې ورغله:
ـ څه وايې، ملک لالا !
ـ دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟
ښځې چوترې ته وکتل، لور يې لړزې اخيستې وه.
ښځې په خواره خوله وويل:
ـ ملالۍ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه چیغه کړه !

ــدا سپی په دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟

ښځه لړزېده.

نیکه وویل:

ــیوه بله پاڼه ام ورسره وه.

ښځې له چوترې راکښته شوې، ټولې په ډېران کې ګرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:

ــد غواوو پښې وګوره !

تواب ورغی، پاڼه یې له لندو خوشایو راپورته کړه، لستوڼی یې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نیکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونیوله. په منډه له کوټې ووت.

تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانګه د مخامخ برج د بام له سرداوه په راوتلیو لړګو لګېدله.

یودم چیغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، ګیلاس یې تر سر تېر شو، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه دړې وړې لاندې راولوېده.

تواب په بیړه دالان ته ورننوت، پلار یې په غوسه و، ښځو ته یې ښکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جایداد کاغذونه هم نه پېژني.

تواب یوه شېبه په وره کې ودرېد، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلک ببرته چوترې ته لاړ، د څنګ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوښکې یې نه تم کېدې.

تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې ټومبلی لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کیڼ لاس ته تاو شو، شنه فصلونه ول، سهارنې لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.

هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ــها ! تندی دې سم ونیسه، خواشینی ښه نه ښکارې.

تواب ور وکتل، جُوجُو یې تر څنګ ناست و.

تواب وویل:

ــنیکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مینځ په ډېران یې د ځمکې قواله موندلې وه.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ پوهېږم.
تواب په غوسه وویل:
ـ خور مې غټه نجلۍ ده، خو تر اوسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.
یوه سپینه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر ړنه ککرۍ کېناسته، جُوجُو وخندل:
ـ کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.
جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
بیګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وویل:
ـ که تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه یم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کیشتۍ جوړولې.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ په ټوله ولسوالۍ کې یوازې یو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځي چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سیمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به یې ولې نیمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.
تواب ولاړ شو، لور یې ور واخیست، یوه پنډه شوتله یې ورېبله. کور ته لاړ، شوتله یې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.
نیکه ته یې وکتل، لا یې ټنډه تروه وه. غوږ یې وتخنېد، جُوجُو وویل:
ـ بوډا ته وو ایه چې په سیمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟
تواب جټکه وخوړه، له چایو ډک ګیلاس کوږ شو. پلار یې په غوسه وویل:
ـ پام!!!
تواب وویل:
ـ نه شم کولای.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا په حيرانۍ ورته وکتل.
تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
تواب په غوسه وويل:
_نه شم کولای. نيکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
جُوجُو په خبره کې ورولوېد:
_خو زه بايد ورباندې پوه شم.
_نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نيکه د چيلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د کوټې د يوائينۍ دريڅې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
تواب وويل:
_اوس يې وخت دی.
د باندې ووت، نيکه په چوتره کې يوازې ناست و، له خولې يې خړ لوګی راووت.
تواب غلی کېناست. بوډا ورونه کتل. د هلک پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وويل:
_ملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
بوډا يو دم وټوخل، په ټوخي کې خندا ورغله:
_خوب دې ليدلی!
_نه، يوازې يوه پوښتنه وه.
بوډا چيغه کړه!
_بلا، وه بلا! ساده چای دې پسې څه کړ؟
له دالانه ښځينه غږ راغی.
_تيار دی، اوس يې دروړم.
نيکه وويل:
_ګوره بچو، په داسې چټياټو دې سر مه خرابوه.
تواب په رېږديدلي غږ وويل:
_که ملالۍ مکتب ويلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به يې پر ډېران نه اچول.
د بوډا د تندي ګونځې ژورې شوې:
_زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کيسې راته کوې. ورک شه!!!
تواب په منډه کوټې ته ننوت.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وبخښه.
تواب پر تړلې بستري کېناست.
جُوجُو وويل:
ـ مور دې بلا نومېږي؟
تواب په حيرانۍ ورته وکتل.
ـ نه
ـ نو نوم يې څه دى؟
د تواب تندى تريو شو:
ـ نه شم ويلاى.
ـ ولې؟
تواب غولي ته کتل....
جُوجُو وويل:
ـ يوه ټکي ته مې پام شو، ورې نجونې نومونه لري، زرمينه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده يې وکړ، بيا يې نوم بدلېږي. تورسرې، سياسره، کډه، عاجزه، د حيوانانو مور، بلا ... دا ولې؟
تواب په غوسه وويل:
ـ دا مه راته وايه چې له نيکه وپوښته.
جُوجُو وخندل:
ـ اه، ګرانه! سپکه مې نه درباندې لورېږي، خو که درباندې پوه شم، بده به نه وي.
تواب فکر يوووړ، يو دم يې وويل:
ـ راځه.
هلک د باندې ووت، د کلا دروازې ته ورغى، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچني زوى د پيازو له نريو ډکو څخه وابنه ليرې کول.
تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منګ هلک ته يې وويل:
ـ پلار دې څه نومېږي؟
هلک وخندل:
ـ نوې خو نه يو راغلي، باز مير.
ـ ښه نو، د مور نوم دې څه دى؟
هلک يو دم ولاړ شو، تواب يې تر ګرېوانه ونيو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو ، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې ترلې سوکان تاوېدل.

تواب له اوبو پورته شو ، پر خوله یې لستونی تېر کړ، وینې وه.

د بازمیر زوی په دوه ـ دوه کېده، زورونه یې وهل...

وخت ووت، جنګ سوړ شو ، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.

سړي ته غوسه ورغله،تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:

ـ ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.

تواب روان شو ، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.

جُوجُو وویل:

ـ پزه دې هم وینې ده.

تواب په دېوال کې ټومبلې وړې اینې ته ودرېد ، د مور ټکری یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.

جُوجُو وخندل:

ـ نو ته بد اخلاقه یې؟

هلک په غوسه ور وکتل.

جُوجُو وویل:

ـ ټوکه وه.

تواب یو کتاب ور واخیست.

جُوجُو وویل:

ـ ښه نو ، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده !

تواب په خبره کې ورولوېد:

ـ نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.

د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و ، ملک یې غوښت.

هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و ، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې دروازې ته ور نږدې شو ، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.

سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد ، سر یې وځړېد ، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــنیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې ایښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

ــپه اصلي نومونو یې شرمېږي.

تواب وویل:

ــپه رښتیا هم، شرم دی؟

سرې د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو یې وویل:

ــزموږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لورېې هم بي بي فاطمه. که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.

سرمعلم روان شو، تواب یوه شېبه د دېوال سیورې ته کېناست، د نوې کلا پخځه د کلې له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم ختې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپینو واورو سېکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پړې لاس تاو کړ، د څاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته، جُوجُو د رښو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بېړه وویل:

ــپه څاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

ــله څونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند یې سخت و، په تیاره کې اوسېده، خو شکایت یې نه درلود، ویل یې چې ښه ده، انسانان نه وینم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل یې کوچني سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وویل:

ــښه یې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز یې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بېړه وویل:

ــ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېلمنو د کوټې کونجي (کيلي) راوړئ!!
ډنګره ښځه په بېړه له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پېيلې کونجي يې سړي ته ونيوله.
باتور له کلا ووت.
تواب ګړندي ګامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې ښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې.
تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، څېره يې ړنګه ښکارېدله. پلار يې راغی، د ګاز پر ډبې پورې تړلې جالی ته يې اورلګيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خيرنه لونګۍ يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالداني داغ ښکارېده.
د تواب زړه تنګ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار دېګ ايښی و، لندو بوټو خوله نه اخيستنه، ښځه په لوګي کې پټه وه.
تواب د تراکتور ټيلې ته ورغی، ګېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، ګيلنه يې کېږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.
تواب خپلې مور ته وکتل، په سترګو کې يې د دېګدان لمبه ښکارېدله.
تواب يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څرېکه شوه، نرۍ درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.
وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه يې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تويې شوې.
پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې ګولې وروسته به يې د لاس يوه يوه ګوته څټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر يوه هوار پاستې، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:
ـ ستا يې تر څو؟
مېلمه په ډکه خوله وويل:
ـ تر لسو.
سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې... ده به په هره برخه غوښه خپله ګوته ايښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توګه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:
ـ درغله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه ګوله نيولې وه.
مېلمه وويل:
ـ بس دی، نه يې شم خوړلی. خو د باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه ګوله ور واخيسته. د تواب تره هم په پاستې کې غوښه ونغاړله، غټه ګوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خو د تواب تره ټينګار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه وربانده وخوړه.
د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـ مېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.
تواب په ټيټ غږ وويل:
ـ دا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.
شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيستې وه:
ـ ياره ملکه اجب سوډر شی و، د کلاشينکوف دوه ګولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه.
ملک په خبره کې ور ولوېد:
ـ څنګه دې وموند؟
سړي په خوند وويل:
ـ بس، چا راته وويل چې د بدي دار ورور دې ځنګله ته وتلی، ما هم کلاشينکوف را واخيست، يوه دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خدای مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې ځېړۍ له تنې مې ور وکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د کلاشينکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ را واوښت. منډه مې ور واخيسته، په ګېډه کې لګېدلی و، خو لا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.
د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
ـ ولې؟
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـ نه پوهېږم.
نيکه وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیاره عبدالرحیمه ، نرکار دې کړی، زمری یې، زمری.
مېلمه په خوند وویل:
ـاوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدې څه ته وايي !
نیکه په خبره کې ور ولوېد:
ـګلاب شاه دې ونه موند ؟
ـنه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې یې زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو، ما یې هم د ورور ستونی ور پرې کړ، خلاص په خلاص.
د نیکه خندا پورته شوه:
ـیاره عبرالرحیمه ، زمری یې زمری.
جُوجُو وویل:
ـزمری څه ته وايي؟
تواب وویل:
ـیو حیوان دی.
ـنو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وېرېسېد ؟ حتما به کوم ښایسته حیوان وي.
ـنه، زموږ د مکتب په کتاب کې یې عکس شته. ببره، بدشکله څېره لري.
جُوجُو وویل:
ـته به نه یې خبر، بوی به یې ښه وي؟
ـکه داسې وای، نو پر خوله او پزه به یې مچان نه راټولېدای.
ـهوښیار به وي؟
ـنه، یوازې په ښکار کې پیاوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.
جُوجُو وویل:
ـبیا خو دې نیکه سم ورته وايي، مېلمه په رښتیا هم زمری دی.
د نیکه غږ راغی:
ـوه هلکه، څنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟
تواب وارخطا شو:
ـهېڅ ، هېڅ.
په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چوپه چوپتیا وه، پورته په رڼو ستورو کې د طیارې سور څراغ مړ او بل کېده.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـښه نو، زمرى مو د غيرت ننبه ده؟
هلک غلى و.
جُوجُو وويل:
ـپه تاسو کې قتل ځومره اسانه دى.
هلک په خبره کې ور ولوېد:
ـخپل وار (بدل) يې واخيست.
جُوجُو وويل:
ـقتل ګلاب شاه کړى و، ورور يې څه ګناه درلوده؟
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـسر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدۍ پاتې دي، مړى نيکه کړى وي، غچ يې له لمسيانو اخلي.
ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا ووت، نيکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.
نيکه په بيړه وويل:
ـتوابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.
تواب کوټې ته ننوت، مېلمه د ېوال ته غلى ناست و، وارخطا ښکارېده، وروسته يې د ګاز ډبې ته لاس ور وغځاوه، تياره شوه.
تواب وويل:
ـډزې په کلي کې دي.
د مېلمه وارخطا غږ يې واورېد:
ـتا ته د بدۍ زور نه دى مالوم.
د ښځو چيغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مينځه کوکې راتلې.
تواب وويل:
ـمه وېرېږه، په تا پسې نه دي راغلي.
ځواب يې وانه ورېد.
تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل ځراغونه ګرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مينځ ته ورسېد، خلک راټول ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب اخوره ته وخوت، پر یو چا سپین څادر هوار و، د څادر یوه برخه په وینو سره وه. له څنګلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوځېده. نیغ کېناست، سترګې یې ومومښلې، جُوجُو و، تواب په بیړه وویل:

ـدا دوې ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـهله! تنور و ګوره!

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

ـپه لښتو او خوشایو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته یې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه یې اورلګېت ونیو، تېټ شو، له تناره یې لښتې راوایستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بیګاني انګار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته یې وکتل، د ټولو سترګې رډې راختلې وې.

خور یې چیغه کړه!

ـدا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ورولوېد:

ـچټیاټ مه وایه!

مور یې وویل:

ـته باید خطرناکه شیان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تواب تندی تریو شو:

ـزه نه وم خبر.

خور یې وویل:

ـنو پېریانو احوال درته راوړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟

تواب په منډه له دالانه ووت.

جُوجُو وویل:

ـاه! په دې شنه سهار مې د خولې خوند دربدکړ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک اوږد وغځېد.

جُوجُو وويل:

ـپوهېږم، بيځايه يې ملامت کړې، څه چې وينو، د هر وخت رښتيا نه وي.

هلک چت ته کتل.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـاوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفينه کې يوه تخنيکي ستونزه پيدا شوې وه، يوه ورځ يې کار وغوښت، بله ورځ ځو کليو ته په تحقيق پسې لاړم.

تواب هماغسې غلی و.

جُوجُو وويل:

ـتندی دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اور يې نه و بل کړی.

له چوترې د نيکه غږ راغی:

ـبلا ، وه بلا ! د اوداسه اوبه راوړه.

جُوجُو وويل:

ـهو رښتيا ! هغه سړی يې ولې ستا سو په کلي کې وويشت؟

ـدلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.

جُوجُو وويل:

پوه نه شوم؟

ـله شاوخوا کليو سپين ږيري راټولېږي، غواړي چې دا دښمني ختمه کړي.

د جُوجُو سترګه وځلېده:

ـښه کار دی، خو دوی بايد له اوله د پېښې مخه نيولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پټېو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې ځړېدلې شونډې ګرځېدې، خو هېچا هم سر پسې ونه ګرځاوه.

هلک ته غوسه ورغله:

ـتاته هيڅ هم سم نه ښکاري.

جُوجُو وويل:

ـاه ! تر اوسه خو سم نه شم ورته ويلای، خو دې مرکې تمه راته پيدا کړه، ليکم يې، د دښمنيو حل ښه خبره ده.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځينې خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شيرو د کلا کيسه راواخلم. ځو سپين ږيري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کيسې يې را اخيستې وې، توره، پټکی او شملې يې يادولې، ځانونه يې د دنيا تر ټولو خلکو غيرتي بلل.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـنو ته يې نه منې؟

جُوجُو وويل:

ـاه ګرانه، زما خبرې لا نه دي خلاصې.

تواب بکس ته لاس ور وغځاوه، يو کتاب يې را ويست، پاڼې يې واړولې، په غوسه يې وويل:

ـدا زموږ تاريخ دی، ورته وګوره، ځو واري مو هندوستان نيولی، د ايران تر اصفهانه رسېدلي يو، د افتخار خبره يې نه بولې؟

جُوجُو وويل:

ـزه به د خپلو خلکو يوه کيسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې يوازې يوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وايي، که يې ځوک ونه خوري، نو ماغزه يې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پيدا کول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځې، هلته شيشې ته ورته بوټي دي چې موږ يې نه شو ليدلی، دا بوټي مو يو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پايه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطر ويني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی بايد د ستوري ورو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي.

يوه ورځ مې پلار خواشينی ناست و، علت مې وپوښت، را ياده يې کړه چې اور اخيستلو ته يې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه يې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ويل چې د نيکه مېړانه درته بس ده، نيکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه يو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را ياده کړه چې نيکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) يم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، يو مصرفي موجود يم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترګې نيولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترګه يې وځلېده او ويې ويل:

ـګرانه! په تېرو وياړ ښه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم بايد يو څه وکړي.

تواب غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترګو ته ودرېد، جُوجُو وويل:

ـورته وګوره! د پاکستان نوم ورباندې ليکل شوی دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حيرانی ورته کتل.
جُوجُو وويل:
ـ ډاډه يم، واسکټ او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پيالې ته وګوره، د ايران ټاپه ورباندې ښکاري، د پلار، نيکه ترلي ژېړ پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غيرت نښې يې ګڼې، هم د نورو دي، انستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن ياست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشايو پخوئ.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ د بشر د هوسايني له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي ياست. که يوه ورځ سرحد درباندې بند شي، له لوږې به مړه ياست.
هلک غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ پاتې کيسه واوره، سپين ږيري لا په غيرت کې غږېدل چې يوې زړې ښځې يو نهه ـ لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګېډې ته لاس نيولی و او له درده يې ټوپونه وهل، يوه سپين ږيري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وڅڅولې، ماشوم بېسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ويل يې چې له پرونه را ايسته يې داسې کرار نه و لېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم يې ځنځولۍ نږدې کور ته ورساوه.
يوه بل بوډا بيا د خوب کيسه تېره کړه، ويل يې چې غم مه کوئ، بېګامې خوب ليدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.
د بوډا د خوب کيسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکې راووتې، هلک مړ و.
جُوجُو غلی شو، تواب په حيرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وويل:
ـ اه ګرانه! په اټکلي ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.
له چوترې د نيکه غږ راغی:
ـ بلا! وه بلا! ړنده يې! بيا دې ساده چای راوړی.
تواب په بيړه جُوجُو ته وکتل.
جُوجُو وويل:
ـ ما څه نه دي کړي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب په خاورو کې پلتی ووهلې، زنګون یې درونډ شو، په بیړه په پښو ودرېد، لاړ، له نورو هلکانو ګوښی کېناست.

جُوجُو وویل:

_ته ولې لوبه نه کوې؟

تواب مخامخ ګوته ونیوله:

_هاغه مو سر ټیم دی، وايي چې زموږ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.

_کوم یو؟

_په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.

_خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کلیوالو تر اوسه دوه _ صفر بایللې ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ورګډ شې؟

تواب سوړ اسویلی وایست:

_تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به یې هم په مسابقه کې نیولم.

_اه! تمه دې مه باسه.

_څنګه؟

د جُوجُو غږ یې وانه ورېد. یو دم د خړ پرتاګه هلک چیغه کړه، منډه یې واخیسته، په بیړه له میدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد، هلکان پرې راټول شول. تواب هم ورغی، د هلک رنګ سپین اوښتی و، یوه خبره یې تکراروله:

_پیری!!!

تواب څنګ ته ودرېد، جُوجُو وویل:

_تندی دې سم ونیسه، بس! پر اوږه یې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړي.

یوه هلک وخندل:

_مات یاست، باني کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله!

_له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:
ـ راځه ! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.
هلک ځای پر ځای ناست و.
په ونه لوړ هلک وويل:
ـ پروا نه کوي،. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.
د تواب په غوږ چونډۍ ولګول شوه، جُوجُو وويل:
ـ ور مخته شه.
تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:
ـ ما نيسئ؟
هلک د (هو) په بڼه سر وخوځاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ور ګډ شو. يوه شېبه يې منډې ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـ ګول ته ور نږدې شه.
تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوايي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښۍ پښې بټه ګوته ورته سيخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښويه تېر شو. يو دم چيغې شوې، ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پړ مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپيلاقونو زور واخيست. ګولچي چيغې وهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټېنګ نيولی و، چاغ هلک هم همدا يوه خبره را اخيستې وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خندل.
لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.
تواب نيغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نرۍ غږ راته. ورغی، د تره پېغلې لور يې ژړل، د خولې له کونجه يې د وينو نرۍ سره ليکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:
څه شوي؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ ژړا زور ونيو.
له چوترې څخه يې د تره چيغه راغله!
ـدا سپۍ مه راباندې وژنه! مېږه غواړي.
وارخطا ښځه کوټې ته راننوته، د نجلۍ پر خوله يې لاس کېښود، په رېږدېدلي غږ يې وويل:
ـد خدای روی ومنه! غلې شه، که دې نيکه خبر شو، خدايکه د ژوند څکه ورنه وکړې.
تواب وويل:
ـتره ناوې! څه خبره ده؟
ځواب يې وانه ورېد.
تواب د باندې ووت، مور يې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو يې وويل:
ـهيلۍ يې ولې وهلې؟
ښځه غلې وه، نږدې تړلي خوسکي د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د ډېګ په تل باندې د شيدو د دارو د لګېدو غږ اورېدل کېده.
تواب وويل:
ـادې! زما خبره دې وانه ورېده!
ښځې ورو وويل:
ـڅه يې کوې، خوارکۍ يې له اخه ټوخه واچوله.
ـولې؟
ـهيلۍ له کارېزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم ترېي ځوان مساپر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره يې ورې خور پلار ته وکړه، بس!!! غم ترې جوړ شو.
غوا وځوځېده، ښځې په بيړه له لندو خوشايو خپلې پايڅې ور ټولې کړې، په غوسه يې وويل:
ـمرداره شې! کالي دې را بې نمازه کړل.
تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـد شيدو خونده يې نشته، خوسکي ور پرېږده!
تواب ټيټ شو، پړي ته يې لاس کړ، خوسکی تر غوا لاندې ووت.
ښځه دالان ته لاړه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تواب غوږ وتخنېد ، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:

ـ دا نيمه شپه ګوره !

جُوجُو تر لاس ونيو:

ـ راځه !

تواب په حيرانۍ وويل:

ـ چېرته؟

ـ وروسته به پوه شې.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر ګرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترګو ته د بتې ګوتې په اندازه سپينه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زه يم، په ما پسې راځه !

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې يو ګز پورته روانه وه، تواب ګامونه پسې واخيستل. د کلا دروازې ته ودرېد ، حيران شو ، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنګو کوڅو کې مخته تله، له يوه کوره د ځنځير شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وويل:

ـ چېرته ځو ؟

ځواب يې وانه ورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بيا د کښو نيالګيو په پاڼو کې ننوته. تواب ګړندی شو ، د نيالګيو په مينځ کې يې لار وايسته، مخامخ يې وکتل، اوږه يې درنه شوه، ور مېږ يې کوږ کړ ، رڼا يې پر اوږه پرته وه. تواب په بيړه وويل:

ـ زه بېرته ګرځم.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

ـ نو چېرته ځو ؟

رڼا پورته شوه، دښته يې په مخه ورکړه، تواب ګامونه ګړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوګرځېده.

تواب وويل:

ـ هديره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاه ګرانه ! له ژوند يو ووبربره.
ـخو ترهديرې ورهاخوا پردی کلی دی، په دې نيمه شپه کې هلته څه کوو؟
رڼا پر قبرونو د را شنو شويو سپاندو او ځوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لګېدله. رڼا يو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په ګڼو نيالګيو کې يې د جُوجُو غږ واورېد:
ـدېخواته !
تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا يې تر رونږ ځان وتله. تواب يې تر څنګ کېناست، ورو يې وويل:
ـدلته څه کوو؟
ـ يوازې دروازې ته ګوره !
تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د يوه کور په خړ دېوال کې لرګينې دروازې ته سيخه وه. تواب ورو وويل:
ـولې؟
ـاه ګرانه ! حوصله ښه ده.
هلک غلی شو، څنګ ته له لانده لښتي د چونګښو کوررړا راتله. يو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ يو څوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بيلچه يې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.
تواب ورو وويل:
ـدهقان دی.
جُوجُو په خبره کې ورولوېد:
ـپوهېږم. تحقيق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کارېز اوبه د شپې هم په وار وي. پاو ووت، ليرې له يوه کوره د ماشوم کمزورې نری ژړا راتله.
تواب وويل:
ـولې ناست يو؟
ځواب يې وانه ورېد. يودم له مخامخ دروازې سره ځنځير ولګېد، له دروازې يو سر راووت، يوې بلې خواته کوږ شو، پله نيمکښه شوه، يو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.
جُوجُو وويل:
ـودې پېژانده؟
ـنه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتره دې دی.
تواب په بیړه له سترګو پاڼې لیرې کړې، ځیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي څېرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:
ـتره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوي؟
جُوجُو غلی و، سړي تر لښتي ټوپ کړ، د هدېرې خواته یې ګړندي ګامونه واخیستل.
جُوجُو وویل:
ـبس! همدومره.
د پاڼو په مینځ کې د بټې ګوتې په اندازه نری رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هدېرې ښکاریدله. هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیټي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.
جُوجُو وویل:
ـتره دې یوې کونډۍ ته ورځي.
د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېووت.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
ـاه ګرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکاري.
تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.
جُوجُو وویل:
ـخوابدون مې نه درباندې لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونیول چې یوه تږې ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.
جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وویل:
ـباور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اورېده ږیره، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې...توبه!
تواب غریو واخیست.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد یو چا په ظاهره مه غولېږه !
هلک ورو ورو سونګېده.
جُوجُو وویل:
ـغواړم چې د کونډې په اړه هم یو څه درته ووایم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوتې دي، باید هوارې ته لاړ شو.
تواب په پښو ودرېد ، دواړه دښتې ته ورسېدل.
جُوجُو وویل:
ـتر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.
هلک پر شګلنه ځمکه پلتۍ ووهلې.
جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی څلور کونجه وړې رڼا ونیو.
جُوجُو وویل:
ـدلته مې د کونډې په اړه یو څه لیکلي دي. غوږ ونیسه ! یو پردی سړی، یوې ښځې ته راغی، یو ساعت ورسره و ، بېرته لاړ.
ښځې توشکه واړوله، څو چړموړلي لوټونه یې سترګو ته ونیول، یو دم یې کوکه کړه، په چیغو چیغو یې وژړل، سر یې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکری یې ور واخیست، انګړ ته ووته، د ځا پر بېلر یې د دواړو لاسو نو ډنګرې ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته یې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپینو ستورو ټال خوړ. یو دم یې کوکه کړه، خولې ته یې لاس ونیو ، سا یې تر پزې راوختله. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژی ورته ناست وم. ما د ځا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.
ښځې پورته وکتل. په غریو کې یې وویل:
ـاه خدایه ! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پیسو ورکړ.
یو دم د بېلر پر ژی کېناسته، پښې یې ځا ته وروغځولې، ناڅاپه یو غږ راغی:
ـادې ! تږی یم.
ورو مې کتل، په چوتره کې یو څلور ـ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.
کونډې منډه ورواخیسته، ماشوم یې پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو ، په چیغو چیغو یې وژړل...مور ژړل، ماشوم غلی و.
وروسته دواړه یوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو ، یوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، یا تر دې یو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه ، کله کله به یې زګېروی شو ، وبه یې ټوخل، تېزه تېزه ساه به یې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتليو هډوکو يوازې څرې پوستکی پروت و.
کوچني هلک په وره ژبه وويل:
ـ ادي ! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
ښځه غريو واخيسته:
ـ نه ګرانه ! خور ته دې خپه وم.
يو دم يې تر ماشوم لاسونه راوګرځول. وخت ووت، ماشوم يې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،
وروسته يې په ژړا کې وويل:
ـ د خور د علاج نيمايي پيسې مې پيدا کړې، پاتې يې بل وخت راکوي.
هلک خپله مور پر تندي ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد ، ښځې پر خپل مخ ټکرى ور کش کړ، په ژړا کې يې وويل:
ـ اه ګرانه ! د ليدو وړ نه يم. مه راته ګوره.
ماشوم په خواره خوله وويل:
ـ ولې؟
ښځې څراغ ته ور پوه کړل، هماغه د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه ليکې ليکې تغر پرېوته. ما يې يوازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځايه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
يو دم مې کړپ واورېد ، د ستورو رڼا ته مې يوه توره پيشو ولېده، پيشو د دېوال پر سر روانه وه، ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پيشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه يې را ياده کړه چې د کونډې په کور کې يې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شړومبو کې لنده ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه يم ورته راغلې.
پيشو ته مې وويل:
ـ داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟
ـ يو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و ، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو ، ګېډه يې نه ډکېده، تېوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخير يې د مجبوريت له مخې کور پرېښود ، اوس د ولسوالۍ په بازار کې د قصابيو مخې ته پروت وي.
په خبره کې يې ور ولوېدم:
ـ خو هلته ډېر سپي دي.
پيشو هوښياره وه، زما مطلب يې ژر واخيست:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزوړ سپی په اسانه مونډلی شي، کینه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرګه ګېډړې وتښتوله، خو سړي زاړه سپي ته ټوپک ونیو، ډز پر پښه ولګېد.
پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه یې ونیوله.
زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې څټلې. لومړی پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.
سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونګرېټوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیګر یې په تابوت کې راووړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشت، وېښته یې شکول، خو ګټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.
بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره یې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به یې په سختۍ موندله. وروسته یې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړي.
جُوجُو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
تواب په غریو کې وویل:
ـکونډه د خپلې لور د تداوۍ له پاره زما له تره سره پرېوته؟
جُوجُو وویل:
ـتره دې شرط ورته اېښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.
تواب یې په خبره کې ور ولوېد:
ـتره مې باید خپله سزا وویني.
جُو جُو وویل:
ـاه ګرانه! دومره سر مه پسې ګرځوه! ماته یې پرېږده.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب سترګې رنې کړې ! مور يې تر څنګ ناسته وه، هغې ورو وويل:

ـ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خيرنې پيالې، توره چايجوشه او له پاستو ايستل شوې خامې ژې پرتې وې. تواب له ځا بوکه را وايسته، څو لپې اوبه يې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ يې واورېد:

ـوا وا ! نه لمونځ، نه اودس ! د سپي غوندې مردار مخ دې نيولی دی، خدای ته به څه وايې !

تواب ور وکتل،تره يې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

ـدا کور به بې برکته کړي.

تواب بکس ور واخيست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ يې د خولې خوند بد و، غرمه يې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژۍ کېناست، پښې يې اوبو ته ور وغځولې، يو دم يې تلې وتنخېدې، ناره يې کړه، په بيړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وويل:

ـزړه مې دې بوټ را وايست.

بېرته غلی کېناست.

جُوجُو وويل:

ـچورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـتره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدېږي.

جُوجُو وويل:

ـما يې فکر کړې !

تواب په حيرانی ورته وکتل:

جُوجُو وويل:

ـله بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه !

هلک هماغسې وکړل.

جُوجُو وويل:

ـوليکه !

ـڅه؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولیکه ! تا د یوې مجبورې ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس ! په دوو ، درېیو ورځو کې به د ټوپک خوله در واوړي !

جُوجُو غلی شو ، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ ښایسته خط نه لري، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل. ورو یې وویل:

ـ ښه نو ، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانهورېد ، ورمېږ یې کوږ کړ ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اورېد وغځېد ، مازیګر یې اوږه وخوځېده. خور یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:

ـ پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بیړه کېناست، سترګې یې وموښلې:

ـ څوک ناجوړه دی؟

ـ لالا مې سرې تبې نیولی، په دې ګرمۍ کې غبرګې برستنې ورباندې پرتې دي.

تواب ولاړ شو ، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکارۍ ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.

تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و ، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ ، ورو یې وویل:

ـ جُوجُو !

ځواب یې وانهورېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

ـ جُوجُو !

باغ ته لاړ، د انګورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـ جُوجُو !

پرررر، شو ، له شنو پاڼو خړې مرغی والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شببه ووته، پزه یې کش شوه، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ... ډېر راپسې وګرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

ـ ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پوله سپینه رڼا را وګرځېده:
ـ اه ګرانه! تره دې ډېر بې زړه دی!
ـ نو تا څه وکړل؟
ـ هېڅ! کونډې ته یې یوه ارزان بیه ګوتمۍ اخیستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و، ګوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری یې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولګوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته یې وکتل، رنګ یې والوت، کاغذ یې ولوست، چیغه یې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ که یې زړه درېدلی وای، بیا؟
جُوجُو وویل:
ـ ځورېدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ یې څنګه په خپل کور کې خط او ګوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.
جُوجُو غلی شو، وروسته یې یو دم وویل:
ـ له کونډې سره مرسته کوې؟
ـ هو
ـ نو یو بل خط هم ولیکه. دوه ، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تیارول او که د برش مرمۍ؟
دا هم ولیکه چې پیسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لیرې ګرځې.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وویل:
ـ بله چاره نه وینم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې وو ایه چې له فوټباله راتلم، له ګڼو ونو یو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه یې لرل، سترګې یې سرې وې، پر مخ یې یو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه یې د توپانچې میل راوتلی و. همدا پاکټ یې راته ونیو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته یې وکتل، پانې وې. لاس یې ور وغځاوه، نرۍ څانګه یې په دوو ګوتو کې ټینګه کړه، کړس شو، څانګه ماته ملا، لاندې وځړېده. په نوې پیدا شوې چوله کې یې ژرندې ته وکتل، رنګ د بوالونه له ورایه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نیولې وه.

تواب ورو وویل:

ـ جُوجُو؟

ځواب یې وانه ورېد.

کونګ ناري کړې، تواب په بېړه پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپینې سپوږمۍ ته پنډې ورېځې ور روانې وې، له کلي د سپیو غپا راتله.

پانې وخوځېدې، هلک په بیړه ولاړ شو.

جُوجُو وویل:

ـ زه یم.

تواب سوړ اسویلی وایست، بېرته کېناست.

سپینه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وویل:

ـ وختي راغلی یې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وویل:

ـ بېځایه مه وېرېږه!

تواب په خبره کې ورولوېد:

ـ اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وویل:

ـ یوه ښځه مې ولېده، ماشوم یې د بلاوو او لېوانو په کیسو ویداوه، وېروونکې خبرې یې ورته کولې، ویل یې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ویده نه شوې، یوه ګوله به دې کړي.

ته هم نه یې ملامت، ډاډه یم، مور یا انا به دې دا رنګه کیسې درته کړې وي، څوک چې په ماشومتوب کې ووېروې، په لویوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، هغه د ژرندې رنګو د بوالونو ته وچې سترګې نیولې وې...

جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمه وبربږه، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پاڼو خېژي.
تواب هماغسې ژرندې ته کتل...
جُوجُو وويل:
ـاه ګرانه! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ويده دي، تاوان نه رسوي.
جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتيا وه، پر پاڼو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، ليرې يوه چرچرک نارې وهلې...
شېبه ووته، جُوجُو وويل:
ـاوس يې وخت دی، تره دې بايد راغلی وای.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـراځي!
ـډاډه يې؟
هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي څېره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې ښځې چيغې کړې، تره مې بيا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنګ يې ژېړ و، مازيګر پلی کور ته راغی، نيکه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا کړي و، خرڅ يې کړ، په پيسو به يې بل موټر واخلي.
جُوجُو وويل:
ـنيکه يې قانع کړ؟
ـتره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنګه سوداوې يې پخوا هم کړې وې.
کړپ شو، تواب ځان ټيټ کړ، پاڼې يې ورو له سترګو ليرې کړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و، يوې بلې خواته يې په وېره کتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه کېښوده.
جُوجُو ځانګې وښورولې، د تواب تره يو دم چيغه کړه! زنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، په زوره يې وويل:
ـد خدای له پاره! واړه ماشومان لرم!
جُوجُو يوه څانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه يې پر غولي وموښله!
ـتوبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بيا به داسې نه کوم.
سړي يوه شېبه توبې وايستې، بيا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:
ـ دا خو ډېر بې غېرته و...
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ له رسوایۍ ډارېده.
جُوجُو وویل:
ـ راځه!
دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه ترلي بنډله وو.
جُوجُو وویل:
ـ دا پیسې باید کونډې ته ور ورسوې.
تواب په پوښتونکي نظر ورته وکتل.
جُوجُو وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه، زه درسره یم.
تواب نیم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په لیخک کې ترلې غوټه کېښوده، شاوخوا یې وکتل، یوه تیږه یې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته یې ونیوله او دروازه یې پرې وټکوله.
منډه یې واخیسته او دروازې ته مخامخ په ګڼو نیالګیو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.
وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.
جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولګوله.
تواب ورو ولاړ شو، بیا یې دروازه وټکوله، په منډه یې ځان تر نیالګیو را ورساوه.
د کونډې وارخطا غږ یې واوېد:
ـ څوک یې؟
وخت ووت، دروازه هماغسې ترلې پاتې شوه.
جُوجُو وویل:
ـ یو ځل بیا!
تواب غلی ولاړ شو، داځل یې دروازه یې په شدت وټکوله.
کونډې وویل:
ـ څوک یې؟

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې یې د تناره سیخ نیولی و. ښځې یوې بلې خوا وکتل، یوه شېبه ودرېده، بیا یې غوتې ته پام شو، ور وایې خیسته او کور ته ننوته.

جُوجُو وویل:

ـ راځه!

تواب په حیرانۍ ورته کتل...

جُوجُو وویل:

ـ زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه.

تواب حرکت ونه کړ.

جُوجُو وویل:

ـ مه وېرېږه. نه دې ویني.

تواب وویل:

ـ خو دروازه تړلې ده، د ځنځیر شرنګ دې وانهورېد؟

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـ اه ګرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.

تواب دروازې ته ودرېد.

جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې ځنځېر ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نیمکښه شوه. هلک په احتیاط انګړ ته ور ننوت، شاوخوا یې وکتل، سپېره غولی و، ان یو شین ډکی هم نه ښکارېده، یوازې له شا سره یو کوږ نیالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، یو دم ځراغ ولګېد، تواب پرېووت، د جُوجُو ورو غږ یې واورېد:

ـ دې خواته!

هلک ور وښویېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته یې وکتل، کونډه حیرانه ناسته وه، خلاصې غوټې ته یې وچې سترګې نیولې وې. وروسته یې یو دم یو بنډل ور واخیست، ځراغ ته یې ور نږدې کړ، په ځیر ځیر یې ورته وکتل.

بیا یې یو ناڅاپه وخندل، خندا یې زور ونیو، د هغې تر څنګ پروت ماشوم کېناست، په حیرانۍ یې خپلې مور ته وکتل، په وېره یې وویل:

ـ ادې! ډوډۍ دې موندلې ده؟

ښځې مخ ور واړاوه، یو دم یې غېږه ترې تاوه کړه، بېرته یې له خپل ټټره بېل کړ، پیسې یې ور واخیستې، په خوند یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــدومره پیسې مې په ژوند نه وې لیدلې.
ماشوم غلی و.
ښځې وویل:
ــاوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وګرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.
ماشوم ورو وویل:
ــډوډۍ به ډېره وي؟
ــهو زړه ! سهار به یوه ګونۍ اوړه را وغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.
نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولې وښورول، په خوند یې وویل:
ښایستې لورې، سترګې رنې که !
نجلۍ هماغسې پرته وه.
ښځې وویل:
ــوګوره، پیسو ته وګوره ! ټول زرګون دي.
نجلۍ مړاوې د مور په لاس کې نیولي بنډل ته وکتل، په زحمت یې وویل:
ــچا راوړې ؟
ښځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:
ــنه پوهېږم !
چوپه چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ــملایکو !
ټول غلي وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د ببرو وېښتو سیوری لړزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخکې لاړ. تر هدېرې تېر شو.
جُوجُو وویل:
ــنېک کار خوند نه لري؟
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
ــسمه ده، څه مه وایه.
وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښکارېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
_کور ته نه ځې؟
تواب سوړ اسويلی وايست:
_نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.
غلی شو.
جُوجُو وويل:
_بيا ژاړې!
_نه
_ما دې په سترګو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، يوې بلې خوا ته رڼګېدله، اوښکې وې.
تواب ټوخي وايست، يوه شېبه يې وټوخل، ويې ويل:
_کونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_اه ګرانه! دا خو يوازې يوه وه، که په نورو کيسو پوه شې، زړه به دې وچوي.
جُوجُو غلی شو، يودم يې وويل:
_اورې؟
_څه؟
_د بېلچې غږ
_هو، خو ډېر ليرې دی.
جُوجُو وخندل:
_دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.
تواب وويل:
_نو دا وخت؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_راځه! ځينې خبرې بايد درته مالومې شي.
دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم يې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور هاخوا يو چا د کارېز اوبه اړولې.
تواب په بيړه وويل:
_دا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت يې تېر شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جُوجُو غږ یې واورېد:
ـد اوبو په غلا پسې راوتلی.
ـاه، نه یې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه یې ګڼي.
ـاوس خو یې وینې.
تواب غلی شو.
جُوجُو وویل:
ـراځه!
دواړه بېرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.
تواب ته غوسه ورغله:
ـد خدای له پاره، کوچي شنو تاکونو ته رمه ور پرې ایږدي.
دواړه د پخخې تر څنګ تېر شول، یو څوک پر سرداو ناست و، پر دېوال له راغلیو څانګو یې زردالو شکول، پورته سپینه سپوږمۍ ولاړه وه.
تواب ځړېدلی سر د کلا خواته روان شو.
جُوجُو وویل:
ـځینې نورې خبرې هم شته.
ځواب یې وانهورېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخوت، سپین ښویه بوجان (زړي) ترې را ووتل، ختکي ته یې د تېره بوټ څوکه سیخه کړه، ختکی له جوړنګ ببل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس یې کېښود، یو دم یې د پالېزه پر جوړنګانو خپرې کړې لانده بوټي له بېخه راوتل.
تواب سترې شو، بکس یې شاته واچاوه، لېرې یو چا رشقه رېبله ورغی، په لوړ غږ یې وویل:
ـپالېز مې دې له بېخه را وایست.
په رشقه کې د لور د تېرېدو غږودرېد، سړي ملا سیخه کړه، حیرانې سترګې یې له چخړو ډکې وې.
په سړه سینه یې وویل:
ـ په سد یې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب شونډې وخوځېدې !
ـ تاجو ! که يې نه منې ، نو ورشه ويې ګوره !
د سړي تندی تريو شو:
ـ غټان په خپل نوم مه بوله !
هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونيول:
ـ ها ! نوکانو ته مې وګوره ، له ختو ډک دي.
سړي لور کېښود ، پوله يې په مخه ورکړه ، تواب هم ګړندي ګامونه پسې واخيستل. سړی د پټي په کونج کې را ايستل شويو جوړنګانو ته ودرېد.
يوه شېبه غلی و ، بيا يې يو دم ځمکې ته لاس کړ ، يوه وړه شکېدلې هندوانه يې په ګوتو ورغله ، تواب سر ټيټ کړ ، هندوانه پر پوله ولګېده ، چاک شوه او راوتلو اوبو يې خاوره ورسره ورغړوله.
سړي تبرې ته لاس کړ ، تواب چيغه کړه !
ـ ته غل يې ، تبره شپه دې د کاريزه اوبه اړولې.
د سړي له لاسه تبره ولوېده.
تواب وويل:
ـ تا د ګل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل ، يوازې دوه پټي لري ، خو ته د کاريزه سلامت شوا روز خورې ، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې !
سړي حيرانې سترګې ورته نيولې وې.
تواب وويل:
ـ په جومات کې يې وايم.
سړي يو دم وخندل:
ـ ټول پالېز تر تا جار ، ټوکې مې کولې ، نه يم په غوسه.
بيا يې خپل جيب ته لاس کړ ، شلګون يې راوايست:
ـ هه ! په مکتب کې به څه پرې واخلې.
تواب روان شو ، مخکې لاړ ، شاته يې وکتل ، سړي شلګون ورته ونيوراوه.
د تواب بکس دروند شو ، جُوجُو وويل:
ـ ښه دې ونه کړل.
د تواب شونډې وخوځېدې:
ـ اوس کوچيانو ته ورځم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـاه ګرانه! بدو ته په بدو ځواب مه وایه.
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
ـمکتب به څنګه کوې؟
ـاول سات خالي دی.
تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
جُوجُو وويل:
ـد تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړې؟
غټې کوچياني سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد.
وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مږه دوړه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وګرځېد.
بکس درونډ شو:
ـدلته يې نه شې موندلی.
تواب وويل:
ـولې؟
ـسپي را ياده کړه چې بېګانۍ رمه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړئ.
د تواب تندی تريو شو:
ـسپی دروغ وايي!
جُوجُو وخندل:
ـاه ګرانه! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې ګڼي.
تواب پر يوه هواره تېږه کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې جارو کولې، خرو لنډه لنډه ګامونه اخيستل، پښې يې تړلې وې.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـد کوچيانو ژوند سخت دی.
تواب وويل:
ـخو ماته خوند راکوي.
جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ په دې خبرو پسې مه ګرځه !
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ــ راځه !
ــ چېرته؟
ــ دا خوند بايد له نږدې ووينو.
هلک ورو روان شو ، له يوې کېږدۍ يوه بوډۍ راووته.
تواب په شونډو کې وويل:
ــ د کورتو اخيستلو بانه ښه نه ده؟
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ــ ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟
بوډۍ خپله چونډاره لمن د سپي سترګو ته ونيوله. په زهير ، خو ډډ غږ يې وويل:
ــ څه غواړې؟
تواب ور مخته شو:
ــ د يوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا يې د انګورو په تاکونو کې يوه پاڼه هم نه ده پرېښې.
بوډۍ وويل:
ــ موږ رمه نه لرو ، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ــ تږی يم.
سپي وغرېد ، يودم غلی پرېووت.
بوډۍ وويل:
ــ کېږدۍ ته ور ننوځه، سپي خروړی (خوړونکی) دی.
تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز ابښی و.
تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي ليمخي کېناست، شاوخوا يې وکتل، ځنګ ته خيرنې بسترې پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه را ځړېدل.
يودم يې غوږ سوړ شو ، ورمېږ يې کوږ کړ ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نيولی و.
تواب لاسونه ور وغځول، شونډې يې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه يې درنه شوه ، جُوجُو وويل:
ــ دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب یو دم وتوخل، له خولې یې نریو رېو اوبو داره وکړه.
بوډۍ وویل:
ـبسم الله
تواب جام پر غولي کېښود.
زګېروی شو، تواب شاوخوا وکتل، برېستنې وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې برېستنې یې چوله کړې، ببر، سره نښتي ژېړ وېښته ښکاره شول.
بوډۍ وویل:
ـجار!
د تواب غوږ و تخنېد:
ـلمسی یې ده، غونډل چیچلې.
تواب د برېستنو خواته ور وښوېېد.
بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسویلی یې وایست:
ـلکه له تناره چې دې را ایستلې وي.
تواب وویل:
ـډاکټر ته مو نه ده وړ وستې؟
بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نیولې وې.
تواب وویل:
ـغونډل خطرناکه دی.
بوډۍ یودم ور وکتل:
ـته له کومه پوه شوې؟
د تواب ژبه بنده شوه:
ـما، ما
بوډۍ وویل:
ـته بې څه نه یې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وایي.
تواب غلی و.
بوډۍ د خواست په ژبه وویل:
ـها زویه، خدای دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرګ ښکارې. په دې لمسۍ خو مې یو دم وکه!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانۍ ورته کتل.
بوډۍ تور واړه دېګ ته لاس ور وغځاوه، دېګ یې د تواب تر مخې کېښود:
ـ ها، د یوې غړکې نوین (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې یې د رسره یو سه.
تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونیو، تواب بېرته کېناست، شونډې یې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته یې خوله ور نږدې کړه، له چوف سره د هغې په ببرو وېښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.
تواب په بیړه له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته. لېرې ودرېد، د پښو ځرپکي یې واورېدې، ورمېږ یې کوږ کړ، سپي لکۍ خوځوله.
تواب کېناست. غوږ یې وتخنېد. جُوجُو وویل:
ـ ښه نو، ته بزرګ یې؟
تواب ته غوسه ورغله:
ـ ملنډې مه وهه!
جُوجُو وخندل:
ـ کوټ، کوټ، کوټ...د تندي ګونځې دي بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یوازې اشاره غواړي، یوه ګوله به دې کړي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ یوه پوښتنه؟
تواب ور وکتل:
ـ څه؟
غونډل انسان وژني؟
ـ هو، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچیچه)، څو ورځې وروسته یې ډاکټر ته یووړ، خو په لاره کې مړ شو.
تواب غلی شو، یو دم یې وویل:
ـ اوس نو مه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
جُوجُو وویل:
ـ بیا دې هم په قضاوت کې بیړه وکړه. غونډل مې ظالم وګاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غتې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودرولې. موږ د

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکانو یوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته يې هم په کراره نه پرېښودو ، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، یو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته يې خوله وروړه.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
_ته خوشاله يې چې دا کوچۍ مړه شي؟
تواب په حيرانۍ ور وکتل.
جُوجُو وويل:
_ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.
تواب ورو ولاړ شو.. شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له ډېگ سره راووته.
تواب ورو وويل:
_نجلۍ بايد ډاکټر ته ورسوئ !
بوډۍ وخندل:
_جار، د ډانګټر کار يې نه دی، ستا دم به يې ټک پتری کړي.
يو دم يې هلک تر لاس ونيو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.
بوډۍ د نجلۍ له مخې بړستن ليرې کړه، په خوند يې وويل:
_ها ورته وګوره ! کراره پرته ده.
تواب ور وکتل، د نجلۍ د خولې لنده غاړه تکه شنه وه.
بوډۍ وويل:
_پياز مې په اور کې ايښی، بس ! چې خوړين شو، پر غاړه به يې ور وتړم، ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به يې را وباسي.
ډډ کوچيانی غږ واورېدل شو:
_دا څوک دی؟
تواب په بيړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، ګردی سړی ولاړ و.
بوډۍ وخندل:
_تړی و، خو په بزرګۍ کې يې شک نشته، يوه چوف يې سنځله کراره پرې ايسته.
کوچي لوی ډانګ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خيرن بالښت ته يې ولي ولګول، په ډډ کوچياني غږ يې وويل:
_ادې ! جونګی مې خرخ کړ !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ یو دم کېناسته، تواب ورو کتل، د ښځې رنګ الوتی و.
کوچي وویل:
ـ خوا مه بدوه، په کور کې یوه لپه اوړه هم نشته.
د بوډۍ د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې؟
ـ همدا یو جونګۍ راپاتې و.
کوچي ته غوسه ورغله!
ـ بلا ورپسې! زنګي (هلکان) خو له لوږې نه شو مړه کولای!
مېږې رمباړه کړه، تواب ورو کتل، دوه واړه هلکان په څو ډنګرو مېږو پسې روان وو. یوه یې پرتوګ نه درلود، اوږده لمنه یې باد وهله.
د کوچي غږ یې واورېد:
ـ مړې خورې؟
تواب ور مېږ کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.
تواب په بیړه وویل:
ـ نه.
تر کېږدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته یې مخ ورواړاوه، په وېره یې وویل:
ـ دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.
کوچي چیغه کړه!
ـ ګل اندامي! دا چای زار زکوم دې پسې څه که!
ښځینه غږ یې واورېد:
ـ څوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.
تواب ښۍ خواته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې یوه ښځه پټه وه، ښځې یو دم وټوخل، ولاړه شوه، سترګې یې تکې سرې وې. بېرته کېناسته، څوځو ته یې ور پوه کړل، غوټه لوګی یوې خواته کوږ شو.
تواب په څرېدلي سرګامونه واخیستل، جُوجُو یې پر اوږه کېناست، ورو یې وویل:
ـ هلکانو ته وګوره!
تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه یې مچان بونګېدل، بل د کوټي خلاصو پښو ته پړی وراچاوه.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوس پوه شوې چې کوچيان سخت ژوند لري؟
تواب يې په خبره کې ور ولوېد:
ـزه څه خبر وم، په کتابونو کې يې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او ليکوالان يې لا په صفت نه مړېږي.
جُوجُو وخندل:
ـاه ګرانه! په دې خبرو پسې مه ګرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچيانو سره وم، ډېر څه مې ليکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.
تواب غلی روان و.
جُوجُو وويل:
ـشاعران او ليکوال دې ياد کړل، ما هم د دوی ځينې ليکنې ولوستې، خو زه ډاډه يم چې کوچيانو ته يې پر پاخه سړک د روان موټر له ښيښو ور کتلي دي، دوی له ليرې د هغې پيغلې کوچۍ تصوير را اخيستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله يې د هغې له وچو شونډو راوتلې سترې (اه) نه دي اورېدلې، د هغې په چاودو پوندو کې يې تلليو اغزيو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته يې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې يې د سترګو شاوخوا ګونځې نه دي ليدلې.
جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
ـشرط تړم! که په همدې شاعر او ليکوال يوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړې، تر سهاره به يې سپږمې ټينګې نيولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به و ښتان پسې غواړي، دوی د کوچيانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته ووايې چې يوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به يې د تشناب کاغذ سپږمو ته نيولی وي. يوه شېبه يې د موټر له ښيښو يوه کوچۍ پيغله ولېده، سل مخه يې په صفت ډک کړل.
جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه يې چونډۍ ور ولګوله:
ـپوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟
تواب وويل:
ـڅه وکړي؟
ـښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته بايد د واقعيت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې وليکي چې په لندو ځوځو اور بلوي او سرې يې له لوګي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چيچلې، خو ډاکټر نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ور تباه کړه.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ راته ووايه چې ګټه به يې څه وي؟
هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.
جُوجُو وويل:
ـ واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له رېښتينې ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.
د تواب شونډې وخوځېدې:
ـ مکتب راورسېد.
اوږه يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:
ـ يوازې تفدانۍ پاتې دي.
يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوې تفدانۍ يې پر هوار ګېلم کېښودې.
ملک وويل:
ـ ښه ځای دی، هوا چلېږي.
څپلۍ يې وايستې، پر رنګارنګ هوارو تغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اېښي بالښت ته يې ډډه ووهله، ويې ويل:
ـ د چايو غم مو خوړلی دی؟
يوه کليوال په بيړه ځواب ورکړ:
ـ کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.
ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:
ـ ناوخته شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال غلي وو.
ملک وويل:
ـتوابه زويه ! د جومات بام ته ور وخېږه !
تواب پر ختېنو زينو وخوت. شمال لور ته يې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ يې کوږ کړ، لمر يې سترګو ته سيخ شو، ښی لاس يې پر وروځو کېښود، په لوړ غږ يې وويل:
ـد زړې کلا له خوا خلک را روان دي !
يوه کليوال خوله پورته ونيوله:
ـڅو کسان دي؟
ـنه پوهېږم، له دې ځايه سم نه ښکاري، د ګلدين کاکا تر سنځلو راتېر شول.
هماغه سړي ور غږ کړل:
ـڅوک دي؟
ملک وخندل:
ـياره مير احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، ليرې دي، هلک يې شمېرلی نه شي، نو څنګه به يې وپېژني !
نورو کليوالو وخندل.
تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکيو غچا شوه، مخ يې واړاوه، د جومات پر سپيکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې يې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خيرنې خولۍ او سپين پټکي ښکارېدل.
غرهاری شو، دوې ټيټې نرۍ هليکوپترې راغلې، تکې تورې وې، دښته يې په مخه ورکړه، له خپلو سيورو سره يو ځای تلې.
تواب ودرېد، چيغه يې کړه !
ـنور هم راغلل !
له لاندې يوه کليوال په لوړ غږ وويل:
ـموټر دي؟
ـهو.
ـڅو دانې ؟
ـنه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب مخکې لاړ، په ځېر یې دښتې ته وکتل، د مخکیني موټر ښیښه بربښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.
تواب د بام پر دودکش متېو ولګاوه، یو دم شاته لاړ، له دودکشه سرې غومبسې راووتې.
تواب په منډه له بامه کښته شو.
ملک وویل:
ـ چا نه و درته ویلي!
د تواب شونډې وخوځېدې:
ـ بمبرې (غومبسې) وې.
کلیوالو وخندل.
ـ تواب ویالې ته ور وګرځېد، یوه لپه رنې اوبه یې مخ ته ور واچولې، اوږه یې درنه شوه.
جُوجُو وویل:
ـ څه خبره ده؟
تواب په بیړه شاوخوا وکتل، کلیوال لیرې و:
ـ مرکه ده.
ـ هغه د چرګو پر سر د مړي کیسه؟
ـ هو.
د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپینې او ژېړې لونګۍ تړلې وې، ملک او کلیوال مخکې ورغلل، غېږې یې ورکړې، پر لیکه هوارو توشکو کښناستل.
جُوجُو وویل:
ـ په دې خلکو کې مې ایله د خیر کار ولید، پخلاینه ښه ده.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ نږدې نه ورځو؟
تواب له توت سره ودرېد.
یوه کلیوال وویل:
ـ وه هلکانو، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.
تواب او څو نور هلکان لیرې شول.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـ غم مه کوه ! زه يې احوال درته راوړم.
د تواب اوږه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې ځړېدلی سر ناست و.
تواب وويل:
ـ څه وخت راغلې؟
ځواب يې وانه ورېد.
تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اوږد پرېووت.
جُوجُو وويل:
ـ دې ته نو انصاف نه شو ويلای.
تواب کېناست.
جُوجُو وويل:
ـ اجب منطق، قتل ورور وکړ، په بدی کې يې خور لاړه.
تواب ورو وويل:
ـ په دې خبرو پسې مه ګرځه !
جُوجُو وخندل:
نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ ! څه ته ارزښت ورکوئ؟
يو دم يې بسترې ته ور ټوپ کړل، د ېوال سپينې رڼا ونيو.
جُوجُو وويل:
ـ دلته مې ځينې يادداښتونه ليکلې دي.
۱۵۴۴ کال، د تور ستورې دولسمه.
غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ ل کال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد داښت درته لولم.
تياره وه، پر پاخه سړک مې څو موږکان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلې دانې يې ټولولې.
يوه موږک ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې کړه چې ښېغمه اوسه، امنيت خراب دی،

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې واورېده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه څو خړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونیو، کړپا د پایې له سره راتله، ځیر شوم، انسان و، د برق له پایې یې یو څه خلاصول.

د یوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، لیرې ودرېد، په وارخطایې یې وویل:

ـ فکر مې وکړ چې انسان دی.

بېرته خپل ځای ته راغی، وربوز یې پر خاورو ولګاوه، سترګې یې پټې کړې.

ومې ویل:

ـ دا سړی څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اږدمی یې وایست، په خوبولي غږ یې وویل؛

له خوبه مې مه باسه!

مجبور مې کړ.

سپي په پټو سترګو وویل:

ـ څه موده مخکې دلته یوه موسسه راغله، شمسیانې یې ولګولې. ښه و، مصرف یې نه غوښت، د لمر په واسطه یې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو ګروپونو سپینه رڼا کوله، ټول بازار یې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهیسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسیانې او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري یې، ما په خپله ولیدل، کومندان یې پیسې شمېرلې.

جوجُو غلی شو، رڼا ته یې لاس ور وواړ، ویې ویل:

ـ بله پانه مې راواړوله.

د تور ستوري دیارلسمه:

سهار وختې مې په سفینه کې لیکلی تحقیق سماوه چې یو لوی درب شو، په بیړه د باندې ورغلم. تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهارۍ مې واورېد، پورته وختم، څو وارخطا هیلۍ مې ولېدې. یوې ته مې د درب یادونه وکړه، له وېرې یې ژبون وهل شوی و، خو بلې راته وویل چې د پاخه سړک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوړه لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیرې په ونو کې پاڼې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې ږیرې یې درلودې، یوه یې د موټر بېټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نری سیم تړلاوه. دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخخې واوښتل، تګ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نږېدو مبارکي ویله.

جُوجُو غلی شو. ورو یې وویل:

ـ دې ته وایي وطندوستي.

تواب رڼا ته کتل.

جُوجُو وویل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې ټنډې مې نه دي لیدلې، په سمه خبره کې یې کاوږ ګډ دی. دوی خندا نه پېژني. که یې خندلي هم وي نو د نورو د سپکاوي له پاره یې خندلي دي. یو ماښام یوه جومات ته ور وګرځېدم، لویان او ماشومان ناست ول، د یوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترګو یې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د یوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د سارا ګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.

بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.

په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې ډله ځوانان ولیدل، نږدې ورغلم، په یوه لیوني پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ کوم کار مو سم دی؟

تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.

جُوجُو وویل:

ـ د خپلو یاد ښتونو بله برخه به درته ولولم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يو څه ليرې لاړم، د وهل شويو ځنګلونو په اړه مې تحقيق کاوه. سوی او ګيدړه مې وغږول، ويل يې چې د اوسېدو ځای نه دی ورپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.
د څېړې د يوه سپېره نيالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهاري يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سر يې لوڅ و، په منډه کې يې تور وښته يوې بلې خواته کېدل. يو ځای ودرېده، شاته يې وکتل، لويې ډبرې ته يې ولې ولګول.
نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو ځاځکې پرېښې ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وښته پر سپين مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا يې هم پر شونډو په پرته وينه کې څو تور وښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيرې ورې ټوټه بېله شوه. نجلۍ منډه واخيسته، خو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، ځنګنونه يې پر وړو تيږو ولګېدل، له وليو څخه يې وينو داره وکړه، رنګه شوه، خړې ډبرې سرې شوې.
شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته.
مړه نجلۍ يې تر لاسو او پښو ونيوله، خړو اوبو ته يې ور خوشې کړه. پسې ومې کتل، تر يو څه ځايه روانو ځګونو تور وښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.
په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وښته يې شکول، کيسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندې ګران دی.
جُوجُو غلی شو. تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ ورونږه يې ووژله. اه ! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د ګرانښت حق هم نه لري.
تواب رډې سترګې ورته نيولې وې.
جُوجُو وويل:
ـ بله پانه به راواړوم.
دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وايم، خدای مې دې ووهي که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پيسې بېرته درنه کړې...)).
اه ! دا خلک څومره پر يوبل بې باوره دي.
يو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا کړه او کوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربيې. تنکي ځوانان يې په کنډوالو کې ناست وي او په غرويو (ورغويو) کې چرس ميدوي. بس ! سپېره وړه، وربښمينه لونګۍ او د ژمي يو پسه لاندې يې ټول ژوند دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر او سه مې دا سې څوک ونه لید چې بل ته يې خير ور رسېدلی وي. برعکس، د يو بل پښې وهي، لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې ګرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته يې وا چوه، هر يو يې سياستوال دی، له سهاره تر ببېګا يوه پاچاهي ړنګه کړي او بله جوړه، اه ! دوی د خوشالی له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ ډېرې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد..

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ويې ويل:

ـ څه ښېغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جوبې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جُوجُو وويل:

ـ دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندی تريو شو:

ـ هغه ته يې ځواب ورکړ !

ـ ولې؟

ـ پرون مې پلار د وړو کندو ببېځايه کاوه، دهقان ته يې احوال ور ولېږه، خو هغه ويل چې ناروغه دی.

ـ بيا ؟

ـ نيکه ته غوسه ورغله، سړی يې راوغوښت، ورياده يې کړه چې نور يې په پټيو کې ونهويني.

جُوجُو وويل:

ـ نو د کندو ببېځايه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ له دهقان سره يې په اوله کې ويلي و چې ببېګار به وړي.

ـ واضح يې کړه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دلته پر دهقان نور شرطونه هم ابښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې ورل، ژرنده، د بامونو کاګل....

تواب په بېړه ولاړ شو، ببل يې ور واخيست، جوارو ته اوښتې اوبه يې وتړلې.

جُوجُو وويل:

ـ ببګا ډېر بې خوبه وي.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ ببګا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې يې ورکړه. پوهېږې ! ځان وژني.

تواب په ړڼو سترګو ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

ـ نجلۍ د تناره په خونه کې يوازې ناسته وه، کاسې، پيالې، دسترخوان، مالګه، مرچ، هر څه تيت او توشپلي پراته وو.

نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ يې توري ليکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې يې رانجه ګډ و.

د موږک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوي غار ته ورننوتم، يوه کوچنې موږک ژړل، په روڼ پلاستيک کې يې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه وروهل، خو مور يې تر لکۍ ټينګ نيولی و.

ماشوم مې په لوږه نه لوربده، پلاستيک ته مې لاس وروغځاوه، خو د موږک مور يودم چيغه کړه !

ـ پام !

په حيرانۍ مې ورته وکتل.

د موږک مور وويل:

ـ زهر دي.

لاس مې راټول کړ.

د موږک مور وويل:

ـ په دې زهرو موږکان وژني، خاوند مې تېره مياشت همدا د غنمو رنګېدلې دانې وخوړې، شېبه وروسته يې په ګېډه درد شو، سيپن نس را واوښت.

په خبره کې يې ورولوېدم.

ـ نو دا زهر دلته څه کوي؟

د موږک مور وويل:

ـ لومړی مې زوی تر لکۍ ونيسه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې مې وکړل.
د موږک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو دانې يې غوښتې.
د موږک مور د وچې ډوډۍ له يوې ورې ټوټې سره بېرته راغله.
کوچنی غلی شو، ډوډۍ يې ور واخيسته، کونج ته کرار پرېووت.
مور يې وويل:
ـ مازيګر مې د نجلۍ چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپينو پايڅو پورې يې توره خاوره ښکارېدله.
مور يې راغله، د نجلۍ سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو يې اوښکې روانې شوې.
وروسته يې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.
زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار وليد، خپلې ورې لور ته په غوسه و، ويل يې چې زانه چا خبره کړه؟
ورې نجلۍ په وار خطايۍ وويل چې له زانې سره کاربزه ته تللې وه، دواړو منګې ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور وره لور وليده، غوا يې اوبو ته ور وستله، زانې ته يې وويل چې په بدو کې يې ورکړې. زانې چيغه کړه، له اوږې يې منګی ولوېد او د کور خواته يې منډه راواخيسته.
د زانې پلار يوه شېبه ولاړ و، بيا يې د ابدان ځوښکې ته بدنۍ ونيوله، اودس يې وکړ او له انګړه د باندې ووت.
کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلګۍ يې وهلې.
مور يې په خواره خوله وويل:
ـ قسمت به دې همداسې و.
زانې يودم چيغې کړې:
ـ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.
د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځايه راووتم.
موږک غلی شو.
ومې ويل:
ـ ټوله کيسه راته ووايه.
موږک چيغه کړه !
ـ مه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې زوی له لکۍ ور کش کړ.
ور ومې کتل، د زوی تېره نوکان یې لا په پلاستیک کې بند و.
د مورېک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونیوله، زوې یې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټینګ کړل،
خو لا یې هم ګردې وړې سترګې له غنمو نه اړولې.
د مورېک مور وویل:
ـ تر ما خوستنه دلته وم، د لوښو کړپا مې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاټین بل و، زانې ناولي
لوښي پرېمینځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې یې د لاټین رڼا
ښکارېدله.
وروسته یې ډک تشت پر بولي لوښي د اور خونې ته یوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکري پېیڅکې ته ور
لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د مورېکانو د زهرو پلاستیکي خلطه پر غولي
کېښوده. کیناسته، دغنمو رنګ شویو دانو ته یې وکتل، یودم یې چیغه کړه.
زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګیو واخیسته، پورته یې وکتل او لاسونه یې لپه کړل.
ما یې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.
د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه یې اوښکو وهلي و.
بیا یې پلاستیکي خلطه ور واخیسته، ورغوی یې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته یې ور ووړ،
ناڅاپه کړپ شو، ژر یې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستیکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.
ورغلم، پاکټ مې تر ژۍ ونیو او غار ته مې راکش کړ. .
له چوترې نرۍ غږ راغی، مور یې زانې ته په غوسه وه چې په لوړه وید ېدل ښه نه دي.
د زوی زګېروی مې واورېد، په خوب کې یې د پزې وړه، سره څوکه یوې بلې خواته کوله، پوه شوم
چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.
یو دم پیالې وکړنګېدې، ورغلم، زانه په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستیکي فرش څنډې یې
واړولې، پریمینځلي لوښي یې سره تیت کړل، تاخچه یې وکته، یو دم یې کوکه کړه، د مرچو او
مالګې ډبلې یې لاندې راوغورځول، کونج ته غلې کېناسته.
بس، همدومره.
جُوجُو غلی شو، لیرې د بایسکل زنګ وکړنګېد. جُوجُو د کچالو د بوټي تر پاڼو ور وکتل، په نرۍ
لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.
سړي په لوړ غږ وویل:
ـ نیکه دې په کور کې دی؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورغبرګ کړل:

ـهو ! خیریت و؟

ـد حاجي ستار د لور جنازې ته یې غوښتی.

ـکوم ستار؟

سړي پر بایسکل پښه واړوله. په تګ کې یې وویل:

ـد ړنګ کاریز د کلي.

تواب ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـکومه یوه؟

د سړي غږ د بایسکل د ټیم له ټکا سره ګډ شو:

ـهغه چې پرون یې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وویل:

ـاه !

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه ور اچولې چې بدنی کړه شوه.

نیکه چیغه کړه:

ـړوند یې، درې دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته یې وکتل، سترګې یې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو ، چلمچي یې تش کړ ، اوږه یې درنه شوه.

تواب په غوسه وویل:

ـبدنی د ناستي ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـبیړه لرم، باید خبرې وکړو.

تواب وویل:

ـټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې یې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

ـله ځان سره مه بونګېږه ! سمه خبره وکه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وارخطا شو:

ـځه ! ځه مې نه دې ویلي.

چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.

نیکه چیغه کړه !

ـبلا ! وه بلا ! د لمانځه ناوخته شو.

له دالانه ښځینه وارخطا غږ راغی:

ـچای دم دی، یوازې پیالې مینځم.

چو په چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پیالو کړنګا راتله.

نیکه په غوسه وویل:

ـکم عقله نجلۍ ! ځان یې زندی (غرغره) کړ، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.

د تواب غوږ وتخنېد، جُوجُو وویل:

ـورته ووایه چې دا دنیا خو تاسو ور خرابه کړه.

تواب په غوسه وویل:

ـچوپ !

د تواب پلار یو دم چیغه کړه !

ـخره !

سړي چپلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټیټ شو، چپلکه پر یوه کوچني هلک ولګېده. هلک په چیغو د اور خونې ته منډه واخیسته.

د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب یې له ښی پښې کش کړ، تواب غبرګې ځنګلې خپل مخ ته ونیولې، درنه څپېړه یې غوږ ته سیخه شوه.

نیکه چیغه کړه !

ـمه ! هلک دی.

د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.

د تواب پلار شاته شو.

تواب په ژړغوني غږ وویل:

ـپه کوران که مې نیکه ته ویلي وي.

تره یې چیغه کړه !

ـمخ دې تور، ټولو واورېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب منډه واخیسته، کوټې ته لاړ، په تیاره کې غلی کېناست.
د جُوجُو خواشینی غږ یې واورېد:
ـ وبښه !
تواب وسونګېد.
جُوجُو وویل:
ـ مه ژاړه، هسې هم خفه یم.
تواب چیغه کړه !
ـ دا وخت نو د پوښتنې و؟
جوجُو وویل:
ـ نن شپه ځم.
تواب نیغ کېناست:
ـ ولې؟
ـ تحقیق مې خلاص شو.
ـ بیا به دې ووینم؟
ـ نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځایه د غږ ماشین هم نښه دی. خو تا زحمت راسره وایست. مننه.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب له وچو پاڼو د انګورو څو ژېړې داني ور ټولې کړې، خولې ته يې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا يې وکتل، په تاکونو پورې لا يوه، نيمه وچه پاڼه باد وهله.

تواب چيغه کړه !

_اررې ! ! !

پسونه د باغ دروازې ته ور روان ول.

تواب له ځمکې يوه لويه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنګ وهلې اهن چادر ولګېده، پسونه بېرته راوګرځېدل. تواب کېناست، سر يې وځړېد ، له ځمکې يې يو خلی ور پورته کړ، پر خاورو يې څو ليکې وايستې.

ځنګ ته يې وکتل، يو دم يې چيغه کړه، تر پولې يې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ يې کوږ کړ، جُوجُو ځړېدلی سر ناست و.

تواب وويل:

_له ما خو دې زړه وايست.

جُوجُو غلی و.

تواب وويل:

_څه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

_نه اورم !

_څه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وويل:

_غوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشين کې وم.

تواب د جُوجُو تر ځنګ کېناست. هغه ته يې وکتل، په شنه سترګه کې يې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وويل:

_د ځمکې د کرې له ځنګه تېرېدم، را په ياد شوې.

تواب په حيرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وويل:

_کور ته مو ورغلم، نيکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل يې. بيا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ويل يې چې باغ ته يې پسونه بېولي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، په ښي اوږده غوږ کې یې ګوته ننه ایسته، لاس ته یې تکان ورکړ، ویې ویل:
_په دریو، څلورو میاشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پاڼې، رنګارنګ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.
تواب وویل:
_منی دی.
جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.
تواب چیغه کړه!
_منی دی.
جُوجُو یو دم شاته شو، ویې ویل:
_دومره هم نه.
غلی کېناست. ویې ویل:
_جزا یې راکړه.
تواب په حیرانۍ ور وکتل:
_ولې؟
_نه یې منله، ویل یې چې دا هر څه دروغ دي.
تواب وویل:
_څه؟
_تحقیق یادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.
تواب په حیرانۍ ورته کتل:
جُوجُو وویل:
_تحقیق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا یې د مکتب ادارې ته ور وغوښتم. د مکتب مدیر او معلمین په غوسه ښکارېدل. ټول په یوه خوله ول چې تحقیق دروغ دی. حیران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ویې ویل:
_مدیر صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، او سیدونکو یې سم ژوند درلود، په مینه پوهېدل، له یو بل سره یې همکاري کوله، خپل وطنونه وربانديې ګران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت یې بد یاداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه لیدل، لکه جُوجُو چې لیکلي دي.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، سرېې وځړېد، ویې ویل:
ـد ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو یوه هم باور نه کاوه.
د اخلاقو استاد له مدیر نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما یو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه یې د فکر پاڼه جایزه وړې.
پوپو راغی او په احترام ودرېد.
د اخلاقو استاد، مدیر ته وکتل:
ـپوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقیق کې یې مختلف هېوادونه یاد کړي دي، که مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.
د مدیر شنه سترګه ورپېده.
د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ور واړاوه:
ـد جُوجُو تحقیق مې مطالعه کړ، لیکلي یې دي چې انسانان د نجونو د تعلیم مخالف دي.
پوپو وویل:
ـداسې نه ده، زه د بنګله دېش په نوم یوه وطن ته لاړم. یوه کورنۍ مې ولیده، له نیستۍ د سړک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو یې درس وایه، په تحقیق کې مې هم لیکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې یې نجوني وې، مور به یې هر سهار وېښته ور چوټي کړل او د مکتب جامې به یې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی یم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه لیدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.
د اخلاقو معلم وویل:
ـجُوجُو لیکلي چې دې خلکو مینه نه پیژندله، تل یې د یوبل پښې وهلې، کرکه،دروغ او غلا پکې حاکمه ده.
پوپو یو دم وخندل، غلی شو، ښښنه یې وغوښته، ویې ویل:
ـدا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځایونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه لیده. دوی له یو بل سره په مینه ژوند کوي، یو وخت یوه افریقایي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې یوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې یې شړېدلې وې. هر څه یې په بستره کې ول. ما په خپله ولیدل، یوې سپین پوستې نرسې یې ځای ور پاکاوه، وروسته یې تشناب ته یووړه او په خپلو لاسونو یې پرېمینځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې یې ان یوه نرۍ ګونځه هم نه ښکارېدله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دين کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وايي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ د جُوجُو په تحقيق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.
پوپو وخندل:
ـ نه يې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه يې د (وبخښې) ټکی دی.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!
ـ د قسمونو په اړه يې څه وايې؟
ـ قسم خپل شخصيت ته تاوان ګڼي، انسان په دې باور دی چې رښتيا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:
ـ جُوجُو وايي چې د ځمکې خلک په خپل سر يو بل وژني؟
ـ نه، هر هېواد خپل قوانين لري، دوی محکمه ورته وايي، د قاضي په نوم يو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه يې هم هوايي نه ده، تحقيق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که يو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقيق وکړ، خوار او غريب ، ټول خپلو قوانينو ته احترام لري.
يوه ورځ مې يو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه وليده، ورغلم، يوه وړه نجلۍ د موټر تر ټاير لاندې وه. مور يې بدې ورځې کولې، ژړل يې. خو موټروان ته يې څه نه ويل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی يې يووړ. د پوليسو موټر ودرېد ، موټروان په خپله ور روان شو.
د اخلاقو استاد وويل:
ـ د ځمکې خلک له حيواناتو سره څنګه رويه کوي؟
ـ اه ! پوښتنه يې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حيوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سيمو کې يې د حيواناتو د اوسېدو له ځايه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر يې ونه وهي. دوی له حيواناتو سره مينه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران يې ورته ټاکلي دي. دوی په حيواناتو وياړي او له ډېرو ليرو سيمو څخه نور خلک د ليدو له پاره ورځي. ما په خپله ځيني افريقايي هېوادونه وليدل، ډېر عايد يې له همدې برخې پوره کېږي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ خو د جُوجُو تحقيق هغه څه نه دی چې ته يې وايې؟
پوپو ما ته وکتل.
د اخلاقو معلم وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پايې... له مینځه وړي ! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟

د پوپو سترګه وځلېده:

ـزه به یوه کیسه درته وکړم. په یوه وطن کې مې یو ماشوم ولید ، خپل بیرغ ورسره و. منډې یې وهلې، یو دم یې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد ، زنګون یې وینې و ، خو ده په خاړو سپېره شوی بیرغ ښکلا وه.

هر انسان له خپل هېواد سره مینه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک یې وساتي، ښکلی یې کړي او په ابادۍ کې یې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه ولیدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه یې د ښیښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټور وي.

پوپو غلی شو ، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـنه پوهېږم ! ما خو په ځمکه کې یوازې وطن دوستي ولېده. جُوجُو شاید کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وویل:

ـتلی شې.

پوپو له اداري ووت.

مدیر د فکر د پانې یوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. یوه شېبه غلی و ، وروسته یې سر پورته کړ، په غوسه یې وویل:

ـجُوجُو په دې ستوري کې لومړنۍ کس دی چې دروغ وايي، ځکه نو باید سخته جزا ووینې. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشین کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په یاد شول، ښه ثبوت و ، د خپل تحقیق د سپینولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفینې ته لاړم او له هغه ځایه مې د مکتب اداري ته برقي عکسونه ور ولېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې ور ورساوه، مدیر او نورو استادانو د بوال ته کتل.

د تاریخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ویې ویل:

ـدا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالۍ مې وویل:

ـد تحقیق په وخت کې مې واخیست.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد د یوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ویښته یې درلودل او په غاړه یې څو ژېړ پیاز راځړېدل.
استاد وویل:
_دا؟
ځواب مې ورکړ:
_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.
استاد یوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي یې سره جنګول، د سپیو خولې او غاړې په وینو کې سرې وې.
ومې ویل:
_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.
بل عکس راغی، کوچنې کوچې هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوڼېدل.
استاد څو نور عکسونه هم واړول، په یوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته یې ښځو خوشایي تېل، په بل کې د کلي نایي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه ایښودل، بل...
مدیر وویل:
_بس دی، پوښتنه دې وکړه!
د تاریخ استاد خپل غټ غوږ وګراوه، شنه سترګه یې وځلېده، ورو یې وویل:
_ټول دروغ دي.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
_تاسو ولې دومره بې باوره یاست؟
مدیر چیغه کړه!
_ادب.
غلی شوم.
د تاریخ معلم له مدیر نه اجازه وغوښته، ماته یې وکتل، ورو یې ویل:
_زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته یې اوس د تګ ادعا لرې. هماغه وخت لا دې خلکو د ختو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، وږې او بې تعلیمه ول، ژوند یې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت یې نه درلود. هغه وخت یې هم او ر په خوشایو بلاوه، امکان نه لري چې په درېو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاریخ معلم غلی شو، شنه سترګه یې وځلېده، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــرښتیا وو ایه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟
دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نیکه عکس مې ورته راووست چې له ټیوټا موټر سره ولاړ و. د تاریخ استاد ته مې وویل:
ــاوس نو مه وایه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.
د تاریخ استاد عکس ته وکتل، په زوره یې وخندل:
ــکوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لرې.
یو دم یې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره یې ونیوله، په زوره یې وویل:
ــمدیر صاحب! د عکس تر شا ډېران او رنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې پرتوګه ناست خیرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سریښ ګرد ګرد خوشایي... ټول هغه څه دي چې ما درې سوه کاله مخکې لیدلي وو، دا یې بله ګناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.
مدیر ولاړ شو:
ــپرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غبرګ په ماشین کې اېښودل.
چیغه مې کړه!
ــنه یې منم!
د ستوري پېژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترګه یې را واړوله، ورو یې وویل:
ــاقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.
ومې ویل:
ــخو تحقیق او عکسونه دواړه رښتیا دي.
د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلې ښار و، د لمر رڼا د هسکو تعمیرونو ښیښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.
استاد وویل:
ــدا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له یوې برخې واخیست.
بل عکس یې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو ګلانو په مینځ کې ځو خوشاله ماشومانو ټال خوړ، له رنګه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپین، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو یې موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د طيارو او کمپيوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېوللي ځنګلونه، د خلکو په مينځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره يې فرق درلود.
ومې ويل:
ـتا يوازې اباد ملکونه را اخيستي دي.
استاد وخندل:
ـاه ګرانه ! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقيق خلاف دي.
استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، يوې زړې ښځې يوه ببر سري ليوني ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.
استاد وويل:
ـدا خلک مې په يوه اسيايي غريب هېواد کې پيدا کړل، خو بيا هم ستا د تحقيق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په ليوني پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.
يو بل عکس يې راووست:
استاد وويل:
ـدلته يو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر څنګ ولاړ سړی يې ميليونر دی، د کيمياوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه را ښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.
بل عکس راغی:
ـدلته ګنه ګونه ده، په سلګونو ښوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې ګران دی.
مدير چيغه کړه !
ـبس دی ! نورو دلايلو ته ضرورت نه ليدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقيق کې ليکلي دي.
استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـپه خوارو او غريبو، دواړو کې مې نيمايي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخيستي وو.
جُوجُو غلی شو. تواب ته يې وکتل ويې ويل:
ـد غږ د ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدير ته يې خواست وکړ چې زوی ته مې يو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ويې منله، اوس يې له سره په تحقيق پسې را لېږلی يم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په خبره کې ور ولوېد:
_دلته تحقيق کوې؟
جُوجُو وخندل:
_اه ګرانه! بيا مې مه شرموه.
ورک شو.

پای

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای شئ د لراوبر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کې مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

WWW.LARAWBAR.COM

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library